10/9/2012.

# సాధన — మౌలిక అంశాలు



## అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

సెప్టెంబరు 2012

# సాధన — మౌలిక అష్టాంశాలు

10/9/2012

శ్రీమాతారవింద ప్రవచనములు

## విషయసూచిక

### సాధనకు అవసరమయిన మూడు ప్రాథమికాంశాలు



### సాధనకు అవసరమయిన ఐదు అంతర్గుణాలు



శ్రీమాత

# సాధన ప్రాథమికాంశాలు

నిన్ను నీవు భగవంతునికి ఎంత గాఢంగా సమర్పించుకుంటే అంత గాఢంగా ఆయన నీ అనుభవంలోకి వస్తాడు. అది ఊరికే మనస్సుకి అనిపించటమో లేక స్ఫురించటమో కాదు. అది చాలా ప్రత్యక్షమైన సాక్షాదానుభూతి. నిన్ను నీవు ఎంత ఎక్కువగా ఇచ్చుకుంటే అంత ఎక్కువగా ఆయన నీతోటి వుంటాడు. అన్ని సమయములలోను నీతోటే ఉంటాడు. నీ పనులన్నింటిలోను, నీ జీవితంలో ఎటుపక్క చూసినా ఆయనే. నీ మనసులో ఆయన నిత్యం కదులుతూనే ఉంటాడు. అందుకని నీ ప్రశ్నలన్నింటికీ వెంటనే జవాబు వస్తుంది. దేవుడు నిర్విరామంగా నీతోటే ఉంటాడు. నువ్వు నడుస్తే ఆయన నీతోట నడుస్తాడు. నువ్వు నిద్రపోతే ఆయన కూడా నీతోటి నిద్రపోతాడు. నువ్వు అన్నం తింటే ఆయన కూడా నీతో అన్నం తింటాడు. నువ్వు ఆలోచించే విషయాల్ని గురించి ఆయన కూడా ఆలోచిస్తాడు. నువ్వు ప్రేమించినట్లయితే ఆయన కూడా ప్రేమిస్తాడు. కాని ఆ స్థాయికి చేరేందుకు చాలా సాధన చేయాలి. నిన్ను నీవు సంపూర్ణంగా సమర్పించుకోవాలి. ఆపాదమస్తకం ఏమాత్రం వెలితిగాని ఏవిధమైన సంకోచముగాని లేకుండా జరగాలి. నీకని దేనిని మిగుల్చు కోరాదు. దాపరికం పనికిరాదు.

ఏ విషయమైనా సరే, ఎంత చిన్న విషయమైనా సరే, దానిని గురించి నిర్లక్ష్యం పనికిరాదు. ఎందుకని? నీకు కావలసింది నూటికి నూరు పాళ్ళు సంతోషం కనుక. నువ్వు దైవానికి సమర్పించిన విషయములన్నీ సంతోషంగా పరిణమిస్తాయి. సమర్పించని విషయములు పరిణమించవు. ఆ మేరకు సంతోషానికి అవకాశాన్ని పోగొట్టుకుంటున్నావన్న మాట. దేవుడు నీకు కలిగించవలసిన సంతోషాన్ని వృధాపరుస్తున్నావన్న మాట. నీకు ఆయన నీ వద్ద వున్నట్లు తోచదు. నీ వాయనకు చెందవు. నీ అల్పమైన కోరికలు, నీకు ప్రియమైన మనుషులు నీ మనస్సులో తారాడుతున్నంత కాలం నీవు దైవానికి చెందే ప్రశ్నే లేదు. నీ ఆలోచనలు, నీ సంవేదనలు, నీ కార్యములు, ఆవేశాలు ఇవన్నీ నిన్ను నీవు దైవానికి ఇచ్చుకోకుండా అడ్డుపడతాయి. ఈ వందలాది విషయాలను అంటిపెట్టుకున్నంత కాలం నీవు దైవసాన్నిధ్యాన్ని పొందలేవు. ఇవన్నీ నీకు దైవానికి మధ్య గోడలు కావా? అటుల గాక నీవాయనకు సర్వాంగీణంగా సమర్పించుకున్నావనుకో. నీ కంటూ దేనినీ అట్టే పెట్టుకోలేదనుకో.

ఇక ఆయన నిన్ను ఒక్క నిముషమైనా వదలడు. నువ్వు ఏం చేసినా, ఏం తలచినా, ఏ అనుభూతి పొందినా నిరంతరం ఆయన నీ వాడే.

మూలం; శ్రీమాత

*

ఈ ప్రపంచంలో జరిగే సర్వకార్యములను వెనుక నుండి దేవుడే తన 'శక్తి' (దేవి) ద్వారా నిర్వహిస్తాడు — కాని యోగమాయచే కప్పబడిన జీవుని యొక్క అహంకార ప్రకృతి ద్వారా నడిపిస్తాడు.

యోగంలో కూడా అంతే. సాధకుడు, సాధన కూడ ఆయనే. ఆయన శక్తి (దేవి) యే సాధకుని మీద తన వెలుగును, శక్తిని, జ్ఞానాన్ని, చేతనానందములను వర్షింపచేయగా సాధన కొనసాగుతుంది. అయితే అపర ప్రకృతి రాణిస్తున్నంతవరకు మానవ ప్రయత్నం తప్పనిసరి.

ఈ ప్రయత్నం ఆకాంక్ష, నిరాకరణ, ఆత్మసమర్పణ అనే మూడు విధాలుగా వుంటుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహ శాస్త్రి, కె. వేంకటరావు

## ఆకాంక్ష

### శ్రీఅరవింద వాణి:

మనిషి చాలా అప్రమత్తంగా ఉండి నిరంతరం ఆకాంక్షిస్తూ ఉండవలసిందే. బుద్ధిబలం తోటి, హృదయావేదనతోటి, ప్రాణికపు అనుమతితోటి ఆకాంక్షిస్తూ, ఆఖరికి భౌతిక చైతన్యము సహితము తన స్వభావమును మృదుపేశలము జేసికొని ఊర్ధ్వశక్తులకు ఉన్మీలనము కావలసినదే.

*

ఆకాంక్ష అనగా ఊర్ధ్వశక్తులకు — అనగా దైవానికి, దివ్యచైతన్యమునకు పిలుపు.

*

ఆకాంక్షయొక్క రూపము కోరికవలె ఉండదు. అది అంతరాత్మయొక్క వేదన.

దైవం కోసం నిరంతరం అనుభూతమయ్యే తపన. దైవోన్ముఖంగా పయనము.

*

ఆకాంక్ష అనగా కోరుకొనుట కాదు. స్వార్థబుద్ధితో కాంక్షించటం కోరిక. ఊర్ధ్వచైతన్యమును తనలోకి ఆహ్వానించుకొని తనను ఆక్రమింపించుకొనుటకై జరిగే ప్రక్రియ ఆకాంక్ష. అది ఎంత తీవ్రంగా ఉంటే ఆత్మనివేదన కూడ అంత తీవ్రంగా సంభవిస్తుంది.

*

పశువుకు తన పశుత్వాన్ని గురించిన జ్ఞానముండదు. కాని మనిషి అటుల కాదు. తన అర్భకత్వాన్ని గురించి, పరిమితులను గురించి, వీటిని దాటిపోయి మరొక స్థాయిని అందుకోవాలనే జ్ఞానము తనకున్నది. తదాకాంక్ష మనిషిలో నిక్షిప్తమై వుంటుంది.

జడపదార్థంలో నుంచి జీవము, మనస్సుల ఆవిర్భావము ప్రకృతిపరంగా, అప్రయత్నంగా, అవచేతనాత్మకంగా జరిగిన విషయము. ఉద్దేశపూర్వకంగా జరుగలేదు. జడపదార్థానికి అట్టి శక్తి లేదు. కాని మనిషి విషయంలో తనకంటె ఉన్నతమైన చేతనాస్థాయిని అందుకోవాలనే ప్రేరణ ఉన్నది. తన మనస్సులోను, జీవితంలోని విభాగములలోను పరిణామ ఆవేదన నిక్షిప్తమై వుండి పైకి పొర్లుతూ ఉంటుంది.

*

మన అహంకార చేతన బాహ్యవిషయముల దగిలి, వాని రూపములకు ముగ్ధమగుచుండును. ఆ మానిసిని సర్వాతీత సర్వగత బ్రహ్మప్రవాహమునకు బాత్రమొనర్చి రూపాంతర మొందించుటయే యోగసాధన. కావున, వెలుపలి మోమిడిన చేతనను అంతర్ముఖమొనర్చుట యందలి ఉద్ఘాఢతయే యోగసిద్ధికి మూలభూత మనదగును. ప్రబలాభిలాషచే, ఇచ్ఛాశక్తిచే, ధ్యానైకాగ్రతచే, పట్టువదలని పూన్కిచే, ఆ యుద్ఘాఢత పరిపుష్టము కాగలదు. 'ఈశ్వరుని యందలి ఉత్సాహమునకే నెడమైతి' నని బైబిలులో చెప్పినట్లు సాధకుడు సర్వాత్మనా అట్టి ఈశ్వరోత్సాహమునకు వశుడు గావలెను. ఈశ్వరప్రాప్తికై అతని హృదయము వ్యాకులమందవలెను. ఆ ఉత్సాహవ్యాకులతలాతని అహంకారము నాహరించి, క్షుద్రమూ సంకుచితమూనగు దాని యావరణమును భగ్నమొనర్చి, అందు బ్రహ్మ ప్రవాహమును నిండార నింపుకొనును. ఈ జీవహ్రదములెంత యగాధములైననూ, ఎంత నింపుకొన్ననూ, సర్వాతిశాయియూ, సర్వాతీతమూనగు ఆ ప్రవాహము తరుగక పొర్లి పోవుచుండును.

శక్తి సంభరితమగు నొక క్రొత్త యాధ్యాత్మిక భావవిస్ఫూర్తియూ, ఊర్ధ్వగతి ప్రవణతయూ, జ్ఞానోదయస్థితియూ సాధకునియందు దీప్తము గావలెను. అతని యంతరమున గలుగు పరివర్తన మాతని యిచ్ఛాశక్తినీ, హృదయాభిలాషనూ ఉద్దీపింప జేయవలెను. యోగము వలన గాంచదగు సంసిద్ధి యంతయూ నీ మహత్తర సంఘటనమందే బీజప్రాయముగ నిమిడి యున్నది.

కేవలము బుద్ధివృత్తితో నన్వేషించు పరతత్వభావన, బుద్ధితత్వమునెంతగా ఆకర్షించగల్గిననూ, ఫలప్రదము కానేరదు. హృదయముచే నభిలషింపదగినదియూ ఇచ్ఛచే సాధింపదగినదియూ అది యొక్కటే యనెడి దీక్ష గుదురవలెను. అప్పుడే యిది ఫలప్రదమగును. ఏలయన, ఆత్మసత్యము బుద్ధియందు చింతన సేయదగినది మాత్రమే కాదు. జీవితము నందనుభవించదగినది. జీవితమునందు దాని ననుభవించవలెనన్న, సాధకుని సత్త యందంతటనూ సమగ్రమైన యేకాగ్రత గుదురవలెను. ఏకాగ్రతలేని యిచ్ఛతోనూ, సంకోచరహితముకాని బుద్ధితోనూ, అసమగ్రమైన శక్తితోనూ సాధింపబడునది కాదీ యోగలక్ష్యమగు పరివర్తనము. ఈశ్వరాన్వేషణము సేయువాడు అనన్య భావమున ఈశ్వరునికే తనను దా నివేదించుకొనవలెను.

*

నీలోని చైత్యపురుషుడు నీ నిమ్నప్రకృతిని అనగా మనస్సు, ప్రాణిక, శరీరములను దైవశక్తికి ఉన్మీలనము చేయుట కోసం, దివ్యప్రేమ కోసం, దైవసంపర్కము కోసం, హృదయంలో దైవసాన్నిధ్యము, శక్తుల కోసం, దివ్యచైతన్యాన్ని భౌతిక శరీరంలోకి ఆహ్వానించి మనోప్రాణిక దైహికములను రూపాంతరీకరింపజేయుట కోసం ఆకాంక్షిస్తాడు..

*

కోరిక వేరు, ఆత్మయొక్క తపన వేరు. కోరిక మనోప్రాణికములకు జెందినది. ఆకాంక్ష చైత్యపురుష ధర్మము. చైత్యము కోరికల కోసం ప్రాకులాడదు. దివ్యసంపదల కోసం ఆకాంక్షిస్తుంది; 'నాకు లాభముంటేనే సమర్పించుకుంటా లేకపోతే సమర్పించుకోను' అని అనదు. ఆ ప్రశ్నను పూర్తిగా దైవానికే ఒదిలి వేస్తుంది. గురువును పూర్తిగా నమ్ముతుంది. ప్రకృతికి వెలుగును చూపిస్తుంది. దోషములను *తొలగించి అహంకారము యొక్క పరివేషాలను మూలమూలల నుండి వేటాడి వాటి కదలికలన్నిటినీ దైవానికి చూపించి సమస్తమైన ప్రకృతిని దైవానికి ఒదిగింప*

జేస్తుంది. మనస్సులోను, ప్రాణికములోను, భౌతికచైతన్యములోను కూడ ఇదే విధమైన ప్రక్రియను క్షుణ్ణంగా జరిపించాలి.

*

ప్రశ్న: చిత్తశుద్ధిగల ఆకాంక్ష అంటే సరైన అర్థం యేమిటి?
ఏ విధమైన పక్షపాతానికిగాని, అహంకారానికిగాని సంబంధించిన బేరసారాలు లేని ఆకాంక్ష.

*

మాటల కతీతంగా, చింతన కతీతంగా ఒక తీవ్రమైన ఆకాంక్షాజ్యోతి సతతం స్థిరంగా, ప్రకాశమయంగా జ్వలిస్తూ వుంటుంది.

*

మనం ఆకాంక్షించేది కేవలం ఆధ్యాత్మిక పురోగతినే. మనం ప్రార్థించవలసింది దాని కోసమే.

*

శ్రీమాతృవాణి:
ఆకాంక్ష యొక్క నిజస్వరూపము ఏమిటో అది మనని ఎక్కడికి తీసుకొనిపోతుందో నువ్వు తెలుసుకోవాలి. నువ్వు ఉద్దేశపూర్వకంగా సరైన చిత్తశుద్ధితో ఆకాంక్షించి నప్పుడు నీ చుట్టూ పరిస్థితులు నీ కనుగుణంగా మారుతాయి. నీ ఆకాంక్షను బల పరచి నిన్ను తొందరగా గమ్యానికి చేరుస్తాయి. నీలోని దోషములను ఎత్తి చూపిస్తాయి. ఇంకా ఆశ్చర్యకరమైన విషయాలు సంభవిస్తాయి. నువ్వు తీవ్రంగా ఆకాంక్షించి నప్పుడు నీ చుట్టుప్రక్కల పరిస్థితులన్నీ వాటంతటవే మారిపోయి నువ్వు త్వరగా సిద్ధిని పొందేటట్లు చేస్తాయి. ఏదో ఒక శక్తి నిన్ను ప్రతిక్షణము గమనించి నీకు అను వైన పరిస్థితులను కల్పించి నిరంతరం నీకు సాయపడుతూ ఉంటుంది.

రాబోవు బులెటిన్ సంచికలో నేను ఒక చిన్న సందేశాన్నిన్నాను[1]. నువ్వు దైవానికి సీరియస్‌గా 'నాకు నువ్వే కావాలి' అని చెప్పినట్లయితే ఆయనే సందర్భము లను తగిన విధంగా ఏర్పరుస్తాడు. ఇక నీవు నీ తీర్మానాన్ని పాటించి తీరాలి. తప్పించుకోలేవు. నువ్వే కదా 'నాకు నువ్వే కావాలి' అని చెప్పావు. నీలో ఆకాంక్ష నిజంగానే వెలిగిపోతూ ఉంటుంది. అయినప్పటికి నువ్వు ఏవేవో వంద వస్తువులు కోసం ప్రాకులాడుతూ ఉంటావు — అవునా? అందుకని ఒక్కొక్కసారి ఏదో వేరే

విషయము వచ్చి కలతపరుస్తుంది. దారిలో అడ్డుగా నిలిచి ఈ ఆకాంక్షను ఫలించకుండా చేస్తుంది. కాని దైవము అంతకంటే పెద్ద పన్నాగమే వేస్తాడులే. నీకు తెలియకుండానే రహస్యంగా నీకే మాత్రం అనుమానం కలిగించకుండా రంగంలోకి ప్రవేశించి అన్ని పరిస్థితులను చక్క పెడతాడు. నిన్ను పూర్తిగా దైవానికి మాత్రమే చెందకుండా అటు ఇటు దారి మళ్ళిస్తున్న సందర్భాలన్నిటిని సరిదిద్దుతాడు. ఇక నువ్వు ఏడ్చి గగ్గోలు పెట్టినా సరే ఆయన దగ్గర నుంచి తప్పించుకోవటం నీ తరం కాదు. కాని తరువాత నిన్ను నీవు నిలదీసి పరీక్షించుకున్నట్లయితే "అవున.నేనే గదా దేవుడు మాత్రమే కావాలనుకున్నాను" అనే విషయము గుర్తుకు వస్తుంది. ఇక ఆయన నీకు చాలా దగ్గరవుతాడు. అదైవికమంతా దూరంగా పారిపోతుంది. ఎందుకని అట్లా అవుతుందో తెలుసా — అది దైవానుగ్రహమే అని ఒప్పుకుంటావా లేదా. ఇంతకీ చెప్పవచ్చేది ఏమిటంటే, దైవమే కావాలని నువ్వు మనస్ఫూర్తిగా తీర్మానించుకోవాలి. సమగ్రంగా నీలోని అన్ని విభాగాలతోటి నిశ్చయించుకోవాలి అని నేను చెప్పటం లేదు. ఒక వేళ నిజంగా అటుల తీర్మానించుకున్నట్లయితే ఫరవాలేదు. 'నాకు నువ్వే కావాలి' అని గట్టిగా సంకల్పముంటే చాలు.

*

యోగమనగా నీ పాతభావాల నన్నిటిని తుడిచిపెట్టి నిన్ను నీవు పునర్వ్యవస్థీకరించుకొనుట. నీ మనస్సు చేసిన వ్యూహములను, నీ ప్రాణికపు అలజడులను పూర్తిగా కూల్చివేయాలి. వాటన్నిటిని పూర్తిగా మిగులు లేకుండా నిర్మూలించవలసిందే. ఇక నీ విశ్వాసమే నీకు ఆధారము. నీ గతజీవితాన్ని దాని వ్యామోహాలను, బంధనాలను పూర్తిగా మరిచిపోవాలి. అంతే కాదు. నీ చేతనలో వాటికే మాత్రం స్థానమివ్వరాదు. ప్రతి క్షణము నీ బంధనాల నుండి విముక్తుడవై పునర్జన్మను పొందాలి. 'నేను ఫలానా మనిషిని' అని అనుకునే బదులు నీవు భవిష్యత్తులో ఏది కాదల్చుకున్నావో దానిని గురించి తల్చుకోవాలి. నీ గతచరిత్ర నంతటిని మృతము గావించి తిన్నగా భవిష్యత్తుపై నీ దృష్టిని సారించు. నీ మతము, దేశము, కుటుంబము — ఒకటేమిటి నీ జీవితమంతా అదొక్కటే. ఏదొక్కటే? దైవము. అంతే.

అనువాదము: ఆర్. ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి; కె. వేంకటరావు

---

[3] 'నాకు నువ్వే కావాలి' అని పట్టుపట్టినట్లయితే దేవుడు నీ పరిస్థితులను ఎంత పూర్తిగా మారుస్తాడంటే నువ్వు నీ తీర్మానాన్ని అడుగడుగునా తప్పనిసరిగా పాటింటాల్సి ఉంటుంది.

# నిరాకరణ లేక తిరస్కృతి

శ్రీఅరవింద వాణి:

నిమ్నప్రవృత్తిని (అవిద్య) సదా నిరాకరించుట:

* మానసిక భావములను, అభిప్రాయములను, ఏరి కోరుటలను, అలవాట్లను, నిర్మాణములను నిరాకరింపవలెను. అట్లొనర్పబడిన నిశ్చల మానసమునందు సత్యజ్ఞానమునకు స్వేచ్ఛాయుతమగు అవకాశ ముండును.
* ప్రాణస్వభావముల నిరాకరణ అనగా విషయలంపటతలను, ఆశలను, భావములను, ఉద్రేకములను, అహంకారములను, గర్వములను, డంబములను, మోహములను, పేరాసలను, ఓర్పులేమిని, పరశ్రేయో దుర్భరత్వమును, సత్యమునందు వైషమ్యభావమును విడిచిపెట్టవలెను. తద్వారా సత్య శక్త్యానందములు ఊర్ధ్వము నుండి నీ ప్రశాంత విశాల దృఢతర సమర్పిత ప్రాణసత్త లోనికి ప్రవహించ వీలగును.
* భౌతికతత్త్వపు నిరాకరణ — అనగా భౌతికము యొక్క మౌఢ్యమును, సంశ యమును, అపనమ్మకమును, అజ్ఞానమును, మొండితనమును, అల్పబుద్ధిని, సోమరితనమును, మార్పునొందుట కయిష్టమును, తమమును విడనాడవలెను. అట్లుచేయుట వలన తేజశ్శక్త్యానందములు నిజమైన నిలకడ గలిగి, యంతకంతకు దైవికముగా నిరతాభివృద్ధిగాంచు శరీరమందు సుస్థిరత గాంచ వీలగును.

*

## నిరాకరణ — ఆకాంక్షకు అనుబంధము

పైనుండి సత్యము దిగివచ్చినపుడు దానిని గ్రహించుటకు మనిషిలో తగినంత పవి త్రత, స్వచ్ఛత ఎంతేని అవసరము. తన ప్రకృతిలోని దోషములను, మాలిన్యములను పరిహరించుకోవాలి. అపరప్రకృతి యొక్క తాడింపులను వేధింపులను ఏమాత్రం లక్ష్యపెట్టకుండా నిరాకరించుకుంటూ పోవాలి. అప్పుడు గాని సత్యము మనలో పనిచేయటం మొదలుపెట్టలేదు. క్రమక్రమంగా మహాసత్యము నీలో వృద్ధిపొందుతున్న కొద్దీ పైనుంచి దిగివచ్చు వెలుగు, స్వచ్ఛత, శక్తులతో సరిసమానంగా నీ ప్రకృతిని

కూడా తీర్చిదిద్దుకుంటూ పోవాలి. దానికి విరుద్ధమైన లక్షణాలను, ధోరణులను పూర్తిగా తిరస్కరించాలి. వాటికి ఏమాత్రము తావీయరాదు.

ఇందుకు నిన్ను నీవు ప్రక్షాళించుకొని సిద్ధం చేసుకోవాలి, తీర్చిదిద్దుకోవాలి. ప్రథమదశలో మానవ ప్రయత్నం చాలా అవసరం. నీ వ్యక్తిత్వమంతా, నీలోని అన్ని విభాగములు నువ్వు ఎవరి కోసం పరితపించిపోతున్నావో ఆయన మీదనే పూర్తిగా కేంద్రీకరించి వుండాలి. దీనికి తోడుగా మరియొక ప్రక్రియ — నిరాకరణ కొనసాగాలి. నీలో దివ్యసత్యమునకు విరోధమైన ప్రతి లక్షణమును నీలో నుంచి బహిష్కరించాలి. ఈ విధమైన ప్రక్రియ నీలో కొనసాగి పరిఢవిల్లినప్పుడు నీ ఆలోచనలు, ఫీలింగ్స్ నువ్వు చేసే పనులు మొత్తమన్నీ దైవానికే ఆహుతి చేయబడతాయి.

*

అయితే ఈ సాధనలో దీనిని వ్యతిరేకించే శక్తులు కొన్ని ఉన్నాయి. దురదృష్టవశాత్తు, ప్రతిరోధముంది. అందునా, ఒక మూర్ఖ అంధకారమయ ప్రతిరోధం. అందుచేత యోగమందు ఒక నిషేధాత్మక అంశం ద్యోతకమవుతోంది — మార్గానికి అడ్డువచ్చే వస్తువుల నిరాకరణరూప నిషేధాత్మకాంశః అంతేకాక మలినము, నిరుపయుక్తము అయిన రూపాలు అంతరించిపోయేందుకు వాటిపై ఒత్తిడి ప్రయోగించవలసి వస్తోంది. ఇక ఏవి ఉపయుక్తముకాని అపరిపూర్ణమో, లేక పథభ్రష్టమో, ఈ రూపాలు తమ సత్యగతిని నిలుపుకునేందుకు, తిరిగిపొందేందుకు వాటిని కూడ నొక్కవలసి వస్తోంది.

అదే సయమాన, యోగాన్ని దాని నిషేధకగతినిబట్టి కాక, దాని విధాయకగతిని నిర్ణయించాలి. కారణం నిషేధకాంశం తాత్కాలికం, సంక్రమణాత్మకం, పైమెట్టుకు సాధనరూపం. అది చివరి కుండదు; ఆదర్శం మరియు భవిష్యత్తు దృష్ట్యా విధాయకం మాత్రమే గణనలోకి వస్తుంది. కాగా నిషేధక పార్శ్వానికీ, సంక్రమణాత్మక గతికీ వర్తించే నిబంధనలను భవిష్యజ్జీవిత ధర్మం గాను, యోగస్వభావ సూచనగాను నీవు తీసుకుంటే, అపుడు నీవొక తీవ్ర అపనిర్ణయమూ, పెద్ద తప్పూ చేసినవాడవవుతావు. ఈ యోగం జీవితాన్ని నిరాకరించదు, లేక భగవంతునికి, సాధకులకు నడుమ సాన్నిహిత్యాన్నీ, సంపర్కాన్నీ నిరాకరించదు. పైగా దాని ఆదర్శం ఇతర భూమికల యందు వలె భౌతికమందు సైతం అత్యంత సాన్నిహిత్య, ఏకతలను, జీవనం యొక్క మహత్తమ దివ్యవిశాలతను, పూర్ణతను, ప్రహర్షాన్ని లక్షించుచుతోంది.

*

## భౌతికమనస్సు, కామనా మనస్సు, ఆలోచనా మనస్సుల కదలికలను పరిత్యజించుట

భౌతికమనస్సులో చెలరేగే అలజడిని నియమించేందుకు రెండు పద్ధతులున్నాయి (1) దాంతోటి కుస్తీ పట్టి ఆపివేయాలనిగాని, అణచివేయాలనిగాని ప్రయత్నించకూడదు. దానిని గురించి పట్టించుకోకుండా, అంటనట్టుగా ఉండాలి. దాని ఆలోచనల వెంబడిగాని, అది కోరుకునే వస్తువుల వెనకాలగాని పరుగెత్తకుండా నీ మనస్సు లోపలి భాగంలో ధీమాగా నిలబడి ఉండాలి. (2) నిశ్శబ్దంగా, మనస్సును చెదిరిపోనివ్వకుండా సుస్థిరముగా నుండుట. ఈ విధంగా కొంతకాలం నిలదొక్కుకున్న తరువాత భౌతిక మనస్సులోని అలజడి క్షీణించి నిశ్శబ్ద మౌతుంది.

*

## అధోప్రాణికపు ముట్టడి నుండి విడుదల

ఈ అధోప్రాణికము చాలా చెడ్డది. నిన్ను పట్టుకొని పీడిస్తూ ఉంటుంది. దీనిని ఒదిలించుకుండేందుకు ఒక్కటే మార్గము. దానిని పూర్తిగా నీ చేతనలో నుంచి బహిష్కరించటమే. దానిని తృప్తిపరచకపోతే అది గొడవచేసి నిన్ను చాలా అల్లరి పెడుతుంది. దాని స్థానములో అంతకంటే గొప్పదైన చైత్యపురుషుని ఆకాంక్షను నిలబెట్టాలి. ప్రాణికమైన కోరికలను తృప్తిపరచకూడదు. అలాగని అడవుల్లోకి పారిపోయి సన్యసించనూ కూడదు. ఎందుకంటే ప్రాణమయ పురుషుడు చాలా బలశాలి. అతన్ని భగవంతుని పరం చేయాలి. పరమసత్యానికి విధేయము చేసినప్పుడు ఇక కోరికలకు, వాంఛలకు అందులో స్థానం ఉండదు. పరమసత్యం యొక్క ధర్మములు జ్యోతిరానందములు. అందు కోరికలకు ప్రవేశముండదు.

*

## భౌతికముయొక్క జడత్వముపై విజయము

సాధన ముందుకు సాగుతున్నకొద్దీ ప్రాణికములోకి, భౌతికములోకి కూడ దిగుతుంది. అప్పుడు ఆ భూమికలలోని శత్రువులను ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది. వీటన్నిటిలోను భౌతికభూమిక మహామొండిది. జడత్వము, అస్పష్టత, అసమర్థత దాని లక్షణములు.

దీని కొక్కటే మందు. అది మొండిగా ఉంటే నువ్వింకా జగమొండిగా ఉండాలి. ఏ మాత్రం చలనం లేకుండా పాషాణం వలె ఉండే భౌతికము ముందుర నీ నిశ్చయాన్ని, పట్టుదలని ఏమాత్రం సడలించరాదు. నిర్విరామంగా నీ ప్రయత్నాన్ని కొనసాగిస్తూనే ఉండాలి. ఎదురుగా పెద్ద గోడ అడ్డువచ్చినా సరే నీ పట్టుదల వలన దానిని ఛేదించ వలసిందే.

## సమర్పణ లేక శరణాగతి

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనాలు:
మనం సమర్పణ అని దేనిని అంటామో, దానిని వ్యక్తపరచడానికి ఆంగ్లభాషలోని 'సరెండర్' అనే మాట సరైనది కాదు.

*

అతిమానస యోగపు ప్రథమ ఆవశ్యకత — సమర్పణ. దాని చివరి ఆవశ్యకత కూడా సమర్పణే. దివ్యచేతనలోని కుద్ధరించబడుటకు, సంసిద్ధికి, రూపాంతరీకరణకు, తనను తాను, నిత్యుడైన దైవానికి అర్పించుకొనడంతో యోగం ప్రారంభమౌతుంది. సంపూర్ణ ఆత్మార్పణ దాని పతాకస్థాయి. ఎందుకనంటే ఎప్పుడైతే ఆత్మార్పణ సంపూర్ణమౌతుందో, అతిమానసదైవం లోనికి సమస్త అస్తిత్వం స్వీకరించబడుతుందో, అస్తిత్వమంతా పరిపూర్ణస్థితికి చేరుకొంటుందో, స్వభావం రూపాంతరీకరణం చెందు తుందో అప్పుడది యోగం యొక్క చరమస్థాయి అవుతుంది.

*

విశ్వాసంతో, దృఢనమ్మకంతో, తనను తాను దైవానికి అర్పించుకొంటే దైవం సమస్తాన్నీ అంటే హృదయాన్ని, స్వభావాన్ని పరిశుద్ధం చేయడం. ఆంతరిక చేతనను మేలుకొలపడం, తెరలను తొలగించడం, అన్నింటిని దైవమే చేయగలుగుతాడు. అలా పూర్తిగా, వెనువెంటనే చేయకపోయినా, నెమ్మదిగా చేసుకుంటూపోతుంటే, అధికాధికంగా ఆంతరిక సహాయం, మార్గదర్శకత లభించి దైవం యొక్క అనుభవం అంతరంగంలో పెరుగుతుంది. సంశయ పీడిత మనస్సు చురుకుదనం తగ్గిపోయి, వినమ్రత, సమర్పణా సంకల్పం పెరిగితే ఇది తప్పక సాధ్యమౌతుంది. అప్పుడు మరే శక్తిగాని, తపస్సుగాని అవుసరం వుండదు. కేవలం ఇదొక్కటే చాలు.

నీ సంకల్పం దైవసంకల్పంతో సహకరించినప్పుడు, దైవం కానిదాని నంతా తిరస్కరించినపుడు, దైవమైన దానినంతా సమ్మతించినపుడు, అది సక్రియ సమర్పణ అవుతుంది. సమస్తాన్నీ పూర్తిగా దైవానికే వదలివేసినపుడు అది నిష్క్రియ సమర్పణ అవుతుంది. కాని అలా కొద్దిమందే చేయగలరు. ఎందుకనంటే దైవానికి సమర్పణ అవుతున్నాననే వంకతో, నీవు నీ నిమ్నస్వభావానికి సమర్పణ గావడంగా అది ఆచరణలో తయారవుతుంది.

*

తామసిక నిష్క్రియతను యధార్థమైన సమర్పణగా పొరపడడం జరుగుతుంది. కాని అటువంటి తామసిక నిష్క్రియత నుండి, యధార్థమైనది, శక్తివంతమైన దేదీ సాధించబడదు. భౌతికప్రకృతి యొక్క తామసిక నిష్క్రియత, దానిని ప్రతి అజ్ఞానమయ లేక అదైవీ ప్రభావం క్రిందపడి వుండేటట్లు చేస్తుంది. దైవ క్రియాశక్తి పనిచేయడానికి ఒక ఆనందదాయక బలీయ, సహాయక సమర్పణ, పరమ సత్యపు వివేకంకల శిష్యుని యొక్క విధేయత, అజ్ఞానానికి అనృతానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడే ఆంతరిక యోధుని విధేయత, దైవానికి విశ్వాసపాత్రమైన సేవకుని విధేయత తప్పక రావాలి.

*

నిన్ను, నీ ఉనికినంతా, నీ సర్వస్వమూ, నీ చేతనా భూమిక లన్నింటినీ, నీలో జరిగే ప్రతి కదలికను దైవానికి, ఆయన శక్తికి సమర్పించుకోవాలి.

*

మన సమస్త చైతన్యాన్ని పరిపూర్ణంగా దైవపరం చేసి, ఆయనపై అపారమైన ప్రేమను పెంచుకొని, సకల సంపర్క సంబంధాలను ఆయనతోనే పెనవైచి, 'మహాప్రభో! నన్ను నీవుగా రూపాంతరీకరించుకొమ్ము' అని ప్రార్థించడమే యిక మనం అనుసరించవలసిన మార్గము. ఓ విధంగా ఆలోచిస్తే, మనలో క్షేత్రజ్ఞునిగా నివసిస్తున్న దైవమే సాధన సాగించే సాధకుడు, యోగాధిపతి అవుతాడు. ఆ యోగాధిపతియే నీ నిమ్నవ్యక్తిత్వాన్ని దివ్యరూపాంతరీకరణానికి కేంద్రంగాను, స్వయంసిద్ధికి సాధనంగాను వినియోగించుకుంటాడు. తపస్సు యొక్క ఒత్తిడి వలన, దైవచింతన యొక్క ప్రభావము వలన సర్వజ్ఞుడు, సర్వసమర్థుడు అయిన దైవము నీలోకి దిగి వస్తాడు. ఈ అపర ప్రకృతినంతా దివ్యకాంతితో వెలిగింపజేస్తాడు. తన శక్తితో పరి

పుష్టము గావిస్తాడు. ఇక సాధన చేయునది మామూలు మనిషి కాదు. దేవుడే దిగి వచ్చి నీ కార్యమును చేబడతాడు.

ఆచరణలో దీని స్వరూప మీవిధంగా ఉంటుంది. అహంకారం యొక్క సువిశాల సామ్రాజ్యాన్ని — దాని పరివేషాలు. సమస్తమైన సంరంజామాతో సహా — అహంకారానికి ఆవల ఒడ్డున ఉన్న పరతత్త్వానికి క్రమక్రమంగా సమర్పించుకోవాలి. దానియొక్క కార్యశీలత్వము ఇంత అంత అని చెప్పనలవి కాదు. దాని సంవిధానము అగణితము. దాని ప్రక్రియలు అనివార్యములు.

*

సమర్పణ అంతరంగము నుంచి జరగాలి. నీ మనస్సుపై శ్రద్ధ వహించి దృష్టిని కేంద్రీకరించి శ్రీమాతకు దానిలో ప్రవేశార్హతను కల్పించాలి. అటులనే నీ ప్రాణిక భౌతికములను కూడ 'శ్రీమాతా! ఇవి నీకు చెందినవి. నీవు వాటిని పునః సృజించి దైవములోని భాగముగా సేయుడు' అని నివేదించుకోవాలి.

*

సమర్పణ అనగా మనోప్రాణికములను ఆంతరంగికంగా నివేదించుకోవాలని నా ఉద్దేశము. అయితే బాహ్యసమర్పణకు కూడా స్థానమున్నది. సాధనకు సరిపడని విషయాలు ఏవైతే ఉన్నాయో వాటి నన్నిటిని తు.చ తప్పకుండా సమర్పించవలసిందే. తిన్నగా భగవంతునికిగాని, ఒక వేళ నీవా స్థాయిని అందుకోని యెడల గురువుకు గానీ లేదా, నీ చైత్యపురుషుని ఆదేశములను సలహాను విని వాటికి విధేయమైగాని నడచుకోవాలి.

శ్రీమాతృవాణి

సమర్పణా విధానము:

మనిషి బుద్ధి ద్వారా గాని లేక భక్తిద్వారా గాని తనను తాను దైవానికి సమర్పించుకుంటాడు. దైవమే సత్యము అనే గట్టి నమ్మకము కలిగి దైవము వినా జీవితము దుర్భర మనిపించవచ్చు. లేదా హృదయావేశముతో దైవము నందు శరణు జొచ్చుటయే జీవితానికి ఏకైక మార్గము అనిపించవచ్చు. చైత్యావేశముతో 'నేను నాకు చెందను. నా జీవితపు బాధ్యతనంతా దైవానికి అప్పచెప్పుటయే ఏకైక మార్గము' అని భావించవచ్చు. తదుపరి ఆత్మసమర్పణము...

సమర్పణ ఈ విధంగా మొదలవుతుంది. "దైవసేవయే నా పరమార్థము. నా జీవితమంతా దివ్యజీవనాన్ని సిద్ధింపజేసికొనుటకే" అనే తీర్మానము మొదటి మెట్టు. కాని అంతటితో సరిపోదు. నువ్వు తీర్మానించుకొన్నప్పటికీ, నీ జీవితమంతా దైవానికే ధారపోస్తానని నిశ్చయించుకొన్నప్పటికి, అడుగడుగునా నీ జీవితంలోని ప్రత్యంశంలోను దీనిని అమలుపరచవలసిందే. ప్రతి క్షణమూ, ప్రతి కదలికలోను నీవు దైవానికి చెందినవాడివి అని ధృవపరచుకుంటూ పోవాల్సిందే. నువ్వేది ఆలోచించినా సరే — ఆ పని చేయటంలోను దైవానుభూతిని పొందుతూ ఉండాల్సిందే. అనగా దివ్య చైతన్యమే నీ ద్వారా పనిచేస్తుందన్నమాట. ఇక 'నేను, నాది' అనేవేమియు ఉండవు. అన్ని విషయాలు దైవమునుంచే వస్తాయి. కాబట్టి మళ్ళీ వాటిని దైవానికే ఇచ్చివేయాలి. నువ్వా స్థాయికి జేరినప్పుడు చిన్న విషయమూ, పెద్ద విషయమూ అనే తారతమ్యముండదు. మామూలుగా నువ్వు లెక్కచెయ్యని ఎంత అల్పమైన విషయమైనప్పటికీ అది ముఖ్యమే అవుతుంది.. అదీ దైవకార్యమే అన్న మాట. దాని ద్వారా నీకు దైవానుభూతి, దైవసాక్షాత్కారము కలుగవచ్చు కూడాను.

ఈ విధమైన నివేదితా భావముతో సాధనను కొనసాగించాలి. దైవము నీ చెంతనే ఉండి నీ పనులను ఆయనే చూస్తున్నట్లుగా భావించాలి. ఆయనే నీకు శక్తి నిచ్చి నీ ద్వారా ఆయనే పనిచేస్తున్నాడనే సత్యమును మరచిపోకూడదు. నీ కదలికలన్నీ ఆయనకు సమర్పించుకో. నీ ఆలోచన లొక్కటే కాదు. భోజనము చేయటం లాంటి మామూలు విషయాలు కూడా ఆయనకు అర్పించవలసిందే. నువ్వు తింటున్నప్పుడు దైవమే నీ ద్వారా తింటున్నాడని భావించాలి. ఈ విధంగా నీ జీవితాన్నంతా ఏక త్రాటి మీద నిలిపినప్పుడు ఇక నీలో విభజన ఉండదు. ఐక్యమే భాసిస్తుంది. నీలోని ఒక భాగము దైవదత్తము కాగా మిగిలిన భాగములు మామూలు జీవితంలో మునిగి పోయి ఉండవు. నీ జీవితమంతా దైవోన్ముఖమై సాధనా పరిపుష్టమై క్రమక్రమంగా రూపాంతీరకరణము చెందగలదు.

*

ఈ విధంగా ఆత్మనివేదనము సర్వవిధములుగా ఎప్పుడు పరిపూర్ణమౌతుందో అప్పుడు సత్త్వమంతయు పూర్ణాహుతికి సిద్ధమైనట్లే. సాధన ఈ శిఖరస్థాయికి అందుకున్న తర్వాత ఇక నీ సమస్యలన్నీ తీరిపోయినట్లే. అంతా చాలా సాఫీగా గడిచిపోతుంది. అయితే ఈ విధమైన సమగ్ర సమర్పణా స్థాయిని అంత తొందరగా

అందుకోలేవు. ఒకటి రెండు రోజులు తీవ్రమైన అనుభూతి కలిగి నీ కటుల అనిపించ వచ్చును. "ఇక నేను చేయవలసినదేమియు లేదు. సాధన దానంతట అదే సాగి పోతుంది కదా" అని నీవు మాత్రము నిర్లక్ష్యము చేసినా వెంటనే నువ్వు అక్కడే ఆగిపోతావు. దీనికో కారణమున్నది. నీలో సాధన కనుకూలమైన విషయములు కొన్ని అయితే దానికి వ్యతిరేకమైనవి కొన్ని ఉంటాయి. ఈ రెండింటికి ఘర్షణ జరుగుతూ ఉంటుంది. ఒక విభాగము దైవానికి సమర్పితమైనప్పుడు మిగతా విభాగములు తలెత్తి 'మా సంగతేమిటి' అని గొడవ చేస్తాయి. తాము ఉపరితల చేతనలోనికి రావడానికి తగిన మానసిక సమయం ఎప్పుడు వస్తుందా అని చూస్తున్న అరాచక అంశాల నన్నింటినీ యెదుర్కొంటూ, ఎంతో సహనంతో, నీ అస్తిత్వపు మూలమూలలను శోధిస్తూ కలియదిరగాలి.

*

*ప్రశ్న: మెదడుతో ఆలోచిస్తూ ఉన్నప్పుడుగాని, ఏ విధమైన పనైనా చేస్తున్నప్పుడు గాని మనం దైవాన్ని మరచిపోతాం ఎందుకని?*

నీ చేతనలోని విభిన్న భాగాలన్నీ దైవోన్ముఖము కాలేదు కాబట్టి. నీ మనస్సులో దేవుడు ఇంకా స్థిరపడలేదు కాబట్టి. స్థిరపడినట్లయితే నీవు నీ మనస్సులోగాని, మానసిక వ్యాపారాలలో గాని ఎంత నిమగ్నమైపోయినప్పటికి దైవసాన్నిధ్యమును నీవు పొందుతూనే ఉంటావు. దైవము నీకు తోడుగా ఉండి నీకు సాయపడుతున్నట్లు అనుభూతిని పొందుతూనే ఉంటావు.

నువ్వు మెదడుతో పనిచేస్తున్నా సరే, చేతులతో పనిచేస్తున్నా సరే — ఈ రెండింటికి మంత్రం ఒక్కటే — దైవమును స్మరించుకోవాలి. దైవానికి సమర్పించుకోవాలి. నువ్వే పని చేసినా సరే 'దైవార్పణం' అనుకొని చేయాల్సిందే. ఇది నీకు చక్కటి క్రమశిక్షణ, రక్షణ కూడాను. ఎందుకంటే దైవం పేరు మీద చేసినప్పుడు నీకు చెడ్డపనులుగాని, తప్పులుగాని రావు.

*

మన గమ్యమేమిటి అనే ప్రశ్న ఇక మిగిలి ఉన్నది. అది పరమ చైతన్యము, దైవము లేనిదే నీవు ఏ పనీ చేయలేవు. నీకు చేతులాడవు. దేవుడు లేకపోతే నీకు ఆధారం లేనట్లే. ఆ శక్తి కూడ దైవము దగ్గర నుంచే రావాలి. బావిలో నీళ్ళు లేకపోతే నీకు నీళ్ళు ఎక్కడ నుంచి వస్తాయి. దైవము నీ చెంత లేకపోతే నీకు జ్ఞానము, శక్తి

ఎక్కడి నుంచి వస్తాయి? ఇట్టి పరిపక్వస్థితియే నీ గమ్యము. అంతవరకు నీ జీవితము దాని కోసం సిద్ధము చేసుకొనుట మాత్రమే.

ఈ విధంగా పరాకాష్ఠకు చెరిన సాధకుడు దైవసాన్నిధ్యము లేకుండా ఏ పని చేయలేడు. ఒక వేళ దైవము వినా పనిచేసినప్పుడు నీకేమి తప్పుగా అనిపించకపోతే నీలోని ఆ విభాగము ఇంకను దైవానికి అర్పించబడ లేదన్న మాట. మామూలు మనషుల పరిస్థితి — దేవుడు అక్కర్లేనివాళ్ళ సంగతి అంతే కదా. కాని దైవం కోసం తహతహలాడే మనిషి సంగతి వేరు. నీవు దైవముతో సంపూర్ణంగా, సర్వాంగీణంగా ఐక్యత చెందినప్పుడు ఒక్క క్షణమైనా గూడా దైవం నీతో లేకపోతే నువ్వు చచ్చిపోతావు. ఎందుకంటే ఇక నీ జీవిత సర్వస్వము, నీ ఆధారమంతా దైవమే. ఆయనే నీకు ప్రాణం. ఆయనే లేకపోతే ఇంకేమియు లేనట్లే.

*

ఉదాహరణకు, నీవు నీ జీవితాన్ని దైవానికి అర్పణ చేయడానికి నిశ్చయించావనుకో. నీవు అలా నిర్ణయించుకున్నప్పుడు, ఇంతలో అనుకోకుండా ఏదో ఒక దుస్సంఘటన ఎదురౌతుంది. దాని ఫలితంగా చలించి ప్రతిఘటిస్తావు. అంతకు ముందే కదా, 'నా జీవితం దైవానికి చెందుతుంది' అని అనుకున్నావు. అయినప్పటికీ హఠాత్తుగా ఈ దుస్సంఘటన జరిగితే, నువ్వు ఎదురు తిరుగుతావు. అలా కాకుండా నీ అర్పణకు బద్ధుడవై ఉండాలనుకుంటే, ఈ విషాద సంఘటనను సైతం ఆ దైవం ముందు అర్పించి, "నీ యిచ్ఛయే నెరవేరుగాక; నీవు ఏ విధంగా నిర్ణయిస్తే ఆ విధంగా జరగనీ' అని విధేయతతో చెప్పాలి. ఇది హృదయపూర్వకంగా, అప్రయత్నంగా జరుగవలసినది కనుక చాలా కష్టం. సమర్పణ లక్షణం అలా ఉండదు. స్వల్పవిషయాలలో కూడ నీవనుకున్నది జరుగకుండా, నీ ప్రయత్నం ఫలించకుండా, ఇంకొకటి జరిగినప్పుడు, వెంటనే వ్యతిరేకించి 'అది అలా కాకూడదు' అనే రీతిలో ప్రతిఘటించే బదులు, నీవే గనుక పూర్ణసమర్పణ చేసుకొని ఉన్నట్లయితే, కడు ప్రశాంతంగా, నిశ్చలంగా ఉంటావు. నిన్ను నీవు సమర్పించుకున్నావు కాబట్టి, ఏ పరిస్థితి వచ్చినా ఆ విధంగానే శాంతం వహిస్తావు. అది ఒక రకంగా జరిగితే బాగుండదనే ఉద్దేశ్యం నీకు ఒక వేళ ఉన్నప్పటికీ, అలా కాకుండా ఇంకొక రకంగా జరిగినా అది కూడ బాగానే ఉన్నట్లు నీవు తెలుసుకుంటావు. ఉదాహరణకు, నీ కాలాన్ని, శక్తిని సంకల్పాన్ని వినియోగించి, ఏదో జరుగుతుందని చాలా రోజులు కష్టపడి నీ కోసం కాకుండా

దైవానికే సమర్పించి ఒక పనిని నీవు చేస్తావు. అంత కష్టపడి ఎదురు చూసినది పూర్తిగా వ్యతిరేకంగా అయినప్పటికీ, నీ సమర్పణము నిజమైనదైతే 'బాగుంది, ఫర్వాలేదు; నేను చేయగలిగినదంతా బాగానే చేశాను. ఇక, అది ఎలా జరగాలో నిశ్చయించేది ఆ దైవమే. ఆయన ఏది నిశ్చయిస్తే అదే నాకు ఇష్టం, అని అనుకుంటావు. అలా కాకుండా, నీకు ప్రగాఢము, స్వతస్సిద్ధమునైన సమర్పణ భావము లేకపోతే, నీవు 'ఇది ఏమి? నేను నా కోసమని కాకుండా దైవం కోసమని ఎంతో కష్టపడి చేస్తే ఈ విధంగా జరిగిందేమిటి... చేసినదంతా నిష్ప్రయోజనం' అని అనుకుంటావు. వందలో తొంభైతొమ్మిది విషయాలలో నీవు ఇలాగే అనుకుంటావు. నిజమైన ఆత్మసమర్పణ చాలా కష్టం!

*

ప్రాణకోశం సహకరించడానికి ఒప్పుకుంటే (అదే ఘనం), అది తన యావచ్ఛక్తినీ ఉపయోగించి పని చేయదలచుకుంటే, అట్టి సందర్భంలో సైతం, పని సక్రమంగా అవుతుందనీ సానుకూలమవుతుందనీ ఒక ప్రత్యాశ అడుగున ఎక్కడో దాగి ఉంటుంది. అది నీ విధేయతనంతనూ పూర్తిగా ఆవరించివేస్తుంది. ఈ విధమైన ప్రత్యాశ అహం భావంతో కూడిన వ్యక్తిగత విషయం; ఇది విధేయతను మరుగుపరచడం వల్ల నీకు చేసిన తప్పు తెలియదు.

నీవు ఏ పని చేస్తున్నా సరే నీ మనస్సు, నీ ప్రాణిక శక్తులూ, దాని ద్వారా ప్రయోజనాన్ని పొందాలని చూస్తాయి. సంతృప్తి, సంతోషం, నీపై నీకు కలిగే సదభిప్రాయం మొదలైనవన్నీ అవి పొందే ప్రయోజనాలు. మనని మనం మోసగించుకోకుండా ఉండడం కష్టమే!

*

నువ్వు దైవానికి సమర్పించుకున్న విషయాలను గురించి నువ్వే జ్ఞాపకం పెట్టుకున్నట్లయితే వాటిని ఆయన గుర్తు పెట్టుకోవాల్సిన అవసరముండదు! ఒక వేళ వాటిని గురించి నువ్వు ఇతరులతో మాట్లాడినా, వారికి చెప్పినా ఆ సమర్పణ నీ అహంకార రక్కసికి చేసావన్న మాట — దైవానికి కాదు.

*

*ప్రశ్న: సమర్పణ అనగా సేవాభావంతో నీ కర్మలను సమర్పించుకోవటమే కదా!*

కర్మాచరణ చక్కటి క్రమశిక్షణా మార్గమే. నేను కాదంటల్లేదు. అయితే ఒక సంగతి నువ్వు గుర్తుంచుకోవాలి. యంత్రము వలె భక్తిభావము లేకుండా చేతనారహితంగా పనులు చేయటం యోగం కానేరదు. అది కాదు. కేవలం చేయటం మాత్రమే కాదు.

అన్నిటి కంటె ముఖ్యమైన విషయము నీ ప్రకృతి, నీ ఉనికి, నీ స్వభావము, నీవు సమర్పించువలసినది వీటినే. ఎందుకో తెలుసా? అవి మారాలి. కాబట్టి. నీవు సమర్పించవలసిన ముఖ్యమైన వస్తువు నీ వ్యక్తిత్వమే. నువ్వే. ప్రతి మనిషికి తమ ప్రత్యేక లక్షణాలు — అర్థం చేసుకుండే తీరు, బాహ్యస్పర్శలకు స్పందించే విధానము. ప్రత్యేకమైన ఫీలింగ్స్, అభివృద్ధి పొందే పద్ధతి. జీవితంపట్ల తన దృష్టి జీవితం నుంచి తను కోరే ప్రయోజనాలు — లంపటాల సంపుటినే తప్పనిసరిగా నీవు సమర్పించుకోవాలి. దివ్యజ్యోతిని నీలో కాహ్వానించుకొని నిన్ను పరివర్తింప చేసుకోవాల్నంటే నీ మానసిక జీవితాన్ని, మిగిలిన జీవనవిధానాన్నంతటిని సమర్పించుకోవాలి. ఈ విధంగా చేసినప్పుడు నీ అంతరంగికాన్నంతా దేవునికి విప్పి చూపించినట్లుగా అవుతుంది. దానికి ఎటువంటి చికిత్స చేయాలో ఆయనకు బాగా తెలుసు. నీ లక్షణాలలో మంచివేవో, చెడ్డవేవో, వేటిని మార్చాలో, వేటిని సత్యానుగుణంగా మలిచి దైవప్రకటనకు యోగ్యమైన మాధ్యమంగా తయారుచేయాలో ఆయనకు బాగా తెలుసు. అందుకనే నేను నొక్కి చెపుతున్నాను — నువ్వు చేసే పనులకంటె, నీ వ్యక్తిత్వాన్నంతటినీ సమర్పించుకోవటం చాల ముఖ్యమైన విషయం. నువ్వు చేసే పనుల కంటే (పనులు ముఖ్యమే నేను కాదనటం లేదు) నీ వ్యక్తిత్వమే వెయ్యిరెట్లు ముఖ్యమైనది. మార్గం సుదీర్ఘం. కాని ఆత్మ-సమర్పణ దానిని దగ్గర దారిగా చేస్తుంది. మార్గం చాలా సమస్యాత్మకమైనది. కాని పరిపూర్ణ దృఢనమ్మకం దానిని సుగమం చేస్తుంది.

అనువాదం: అరవిందార్చన; ఎ. వి. ఆర్. శాస్త్రి; ఎ. ప్రభావతి; ఆర్. ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి. ఆర్. లక్ష్మిప్రసాదమ్మ

# సాధనకు అవసరమైన అయిదు అంతర్గుణాలు

యోగసాధనలో ఆత్మార్పణం అత్యావశ్యకమైన ప్రప్రథమ నిబంధన అంటారు శ్రీఅరవిందులు. అయతే దీనిని యోగసాధనకు కావలసిన పెక్కు లక్షణాలలో ఇది కూడా ఒకటేలే అని భావించకూడదు. ఇది శరణాగతి — యోగసాధనకు అనివార్యమైన తొలిమెట్టు. పరిపూర్ణంగా ఆత్మార్పణం చేసుకునే కృతనిశ్చయం లేకుండా ఎవ్వరూ యోగసాధన ప్రారంభించలేరు. ఆత్మార్పణం పరిపూర్ణం కావాలంటే ఈ క్రింది లక్షణాలు అన్నీ ఉండి తీరాల్సిందే..

మొట్టమొదట 'ఆత్మార్మణ' పూర్ణయోగానికి తప్పనిసరి. "అన్యథా శరణం నాస్తి. త్వమేవ శరణం మమ" – అనే దృఢసంకల్పం కావాలి. మార్గాంతరమే లేదు. మరి ఇదొక్కటే దారి.

తర్వాత మాత్రం తప్పనిసరిగా అయిదు సుగుణాలు, యోగ్యతలను పొందాలి: 1) చిత్తశుద్ధి లేదా పారదర్శకత్వము 2) విశ్వాసం లేదా నమ్మకం (దైవంపై సహజమైన నమ్మకం) 3) భక్తి లేదా కృతజ్ఞతాభావం 4) ధీరత్వం లేదా ఆకాంక్ష లేదా అభీప్స 5) సహనము లేదా నిలకడ.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

# చిత్తశుద్ధి

అమ్మ మాటలలో:

యోగసాధనలో అన్నిటి కంటె చిత్తశుద్ధి అతి ప్రధానమైనది. ఎందుకంటారా? చిత్తశుద్ధి లేనిదే అభివృద్ధి పథం వైపుగా ఒక్క అడుగు కూడా ముందుకు పడదు. కాబట్టి ప్రప్రథమంగా ఉండవలసినది, ఎప్పుడూ కావలసినదీ కూడా అదే.

ఇక్కడ చిత్తశుద్ధి అనే మాటకు ప్రత్యామ్నాయంగా మరొక మాట అనుకోవచ్చు. అదే పారదర్శకత్వము. దీనిని గురించి కొంచెం వివరిస్తాను.

నా ఎదుట ఒక మనిషి ఉన్నాడనుకోండి. అతనిని చూపిస్తూ ఉంటాను. అతని కళ్ళలోకి చూచినపుడు ఆ వ్యక్తి చిత్తశుద్ధి లేక స్వచ్ఛత కలవాడు అయినప్పుడు

అతని నేత్రద్వారముల ద్వారా లోలోపలకి చొచ్చుకొని వెళ్ళగలిగి అతని అంతరంగాన్ని దర్శించగలుగుతాను. సరిగ్గా ఇలాటి అనుభవమే మరొకటి – ఇంకో వ్యక్తిని చూచి నప్పుడు — ఒక మేఘం క్రమ్ముకున్నట్లు కనిపించి ఇంకా అలాగే చూస్తూంటే అడ్డంగా ఒక తెర, దాని తర్వాత ఒక అడ్డుగోడ అగుపించి పిదప నల్లగా ఏదో క్రమ్ముకుని ఉన్నట్లు కనిపిస్తుంది. వీటిని అతిక్రమించి చిన్న చిన్న రంధ్రాలలో నుంచి ఆ వ్యక్తి అంతరంగ దర్శనం చేసే ప్రయత్నం చేసినా — చూడగలిగేదేముం టుంది? నా ఎదురుగా ఒక ఇనుప తెర అడ్డుగా ఉన్నట్లు కనిపించినా ఆశ్చర్యపడనవ సరము ఉండదు. మరి దట్టమైన ఇనుపతెర లాటిది అడ్డుగా ఉన్నప్పుడు అతని అంతరంగం ఎలా కనిపిస్తుంది? ఇంతకీ తేలినదేమిటి? ఆ వ్యక్తి చిత్తశుద్ధి లోపించినవాడు అనే కదా? ఇంకా దీనినే అలంకారికంగా చెప్పాలి అంటే ఆ వ్యక్తి పారదర్శకత లేదా పరిశుద్ధత లేదా స్వచ్ఛత లేనివాడు అనే చెప్పాలి. అదీ! అసలు విషయం.

*

జీవుడు పరమోన్నత చైతన్యస్థితిని సాధించి ఆ స్థాయికి చేరుకోవాలి. తదనుగుణంగా తన కార్యకలాపము లన్నిటినీ — వాటి స్థాయిని పెంపుచేసుకుంటూ తీర్చిదిద్దుకోవాలి. ఇదే చిత్తశుద్ధికి అర్థం — పరమార్థం.

సమైక్య సమరసభావాలతో, చిత్తశుద్ధి వ్యక్తిని బలోపేతం చేస్తుంది. వ్యక్తి శరీర భాగాలలో, కదలికలలో అంతటా ఇవి పరివ్యాప్తమయేలా చేస్తుంది. కేంద్రంగా ఉన్న 'దివ్యచిత్తము' నకు ఇవి లోబడి పరిభ్రమణం చేస్తూండేటట్లుగా కూడ చేస్తుంది.

21 ఫిబ్రవరి, 1930

*

అభివృద్ధి చెయ్యి. — చిత్తశుద్ధిని (దైవం వైపు పయనించడానికి కృతనిశ్చయుడవు కావాలి) తిరస్కరించు — పాత మానవ అలవాట్ల ఆకర్షణను.

*

నీ సాధనలో అత్యంత ప్రధానం చిత్తశుద్ధి. అది గనుక వుంటే తప్పులు సరిదిద్దబడతాయి. అసలవి పట్టించుకొనవలసినంత విషయాలుగానే కన్పించవు. చిత్తశుద్ధి ఏమాత్రం లోపించినా అది సాధనను దిగజార్చుతుంది. సదా చిత్తశుద్ధి కలిగి వుంటున్నామా లేక పతనమైనామా అనేది నీలో నీవు చూడ్డం నేర్చుకోవాలి. దాని కోసమే ఒక తీవ్ర మరియు సుస్థిర సంకల్పం వుంటే చూడగల శక్తి లభిస్తుంది.

చిత్తశుద్ధి పురోగమనశీలమైనది అనే సంగతి ముందు తెలుసుకోవాలి. జీవుని పురోగమన వికాసాలతో పాటు అదే విధంగా విశ్వవికాస పరిణామంతో పాటుగా చిత్తశుద్ధి కూడా నిరంతరాయంగా పరిపూర్ణతను సంతరించుకుంటూనే ఉంటుంది. దీనికి అంతమంటూ లేదు. పురోగమనం ఎప్పుడు నిలిచిపోతుందో అప్పుడు చిత్తశుద్ధిలో మార్పు తప్పని సరి. ఫలితం — నిన్నటి చిత్తశుద్ధి రేపటికి వంచనగా పరిణమిస్తుంది.

పరిపూర్ణమైన చిత్తశుద్ధిని సాధించాలంటే నీలో ఏ కోశంలోను ఉండకూడని లక్ష ణాలు కొన్ని ఉన్నాయి. అవి — వ్యక్తుల పట్ల వస్తువుల పట్ల మొగ్గుచూపడం, కోరి కలు, ఆకర్షణవికర్షణలు, సానుభూతి, ద్వేషము, వ్యామోహము, అసహ్యము మొదలైనవి ఉండకూడదు. వస్తువుల పట్ల సమ్యక్ దృష్టి కలిగి ఉండాలి. అలాటప్పుడు ప్రతిదీ అది ఉండవల్సిన నిర్ణతీస్థానంలోనే ఉంటుంది. అన్ని విషయాల పట్ల సమాన వైఖరి కలుగుతుంది. సత్యదృక్పథం ఏర్పడుతుంది. ఇలాంటి కార్యక్రమాన్ని సాధించడం మానవునికి అంత తేలిక కాదు. తాను దివ్యత్వాన్ని సిద్ధింప చేసుకోవాలని ముందు నిశ్చయించుకోవాలి. అప్పుడే వ్యక్తి తనలోని వైరుధ్యాలనుంచి విముక్తిని పొంద గలుగుతాడు. అంతవవరకు అంటే అంతర్గత వైరుధ్యాలు తనలో చోటు చేసుకొని ఉన్నంత కాలమూ కూడ వ్యక్తి పరిపూర్ణంగా చిత్తశుద్ధిని సాధించలేడు. అంతేకాదు. తన తాలూకు మానసిక, ప్రాణిక, శారీరక క్రియాకలాపాలన్నీ తనకు తెలియకుండానే వక్రిస్తాయి. శారీరక వ్యాపారాలు అని నొక్కి వక్కాణిస్తున్నాను. ఎందుచేతనంటే ఇంద్రియాలు కూడా వక్రిస్తాయి కాబట్టి. దృష్టి, శ్రవణము, రుచి, భావన ఇవన్నీ కూడా ఉన్నవి ఉన్నట్లుగా కాకుండా తమ కామనలకి అనుగుణంగా ప్రవర్తిస్తాయి. నీలో ఇష్టాయిష్టాలు, ఆకర్షణవికర్షణలు ఉన్నంతకాలం విషయాల తాలూకు ప్రతి స్పందనలు రంగుటద్దాలలో నుంచే వ్యక్తులను, వస్తువులను దర్శిస్తావు. ఇంద్రియ ప్రవర్తనలన్నీ సక్రమమార్గంలో సాగవు. వక్రిస్తాయి. మరి అలాగే నీ భావాలు, ఆలోచన లను, అనుభూతులు కూడాను. కామెర్లరోగికి లోకం అంతా పచ్చగానే కనిపిస్తుంది కదా!

*

నీలో తప్పనిసరిగా ఉండవలసినవి — నిర్మోహము, నిర్మమకారము. అప్పుడే నీ దృష్టి, ఆలోచన, అనుభవము భావన సక్రమంగా, సరళంగా ఉంటాయి. ఇది సాధించ గలగడమనేది అంత తేలికైన విషయం కాదు. నీలో సమ్యక్ దృష్టి, సమ్యక్ భావన

లేనంత వరకూ నీ అవగాహన అసమగ్రంగాను, దోషపూరితంగాను ఉంటుంది.

*అలాంటప్పుడు చిత్తశుద్ధి లోపించక ఏమౌతుంది?*

చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉండటమనేది అత్యున్నత దశ. కాగా తెలివితక్కువతనంగా చేసే వంచన లెన్నో! సామాన్యంగా ఇవి అందరికి తెలిసినవే. వాటి ప్రసక్తి అనవసరమే అయినా కొన్నింటిని ప్రస్తావిస్తాను. త్రికరణశుద్ధి లేకపోవడమనేది ప్రత్యేకంగా చెప్పుకోవాలి. మనసులో ఒకటి, మాట వేరొకటి; ఒకటి చేస్తున్నట్లు నటిస్తూ మరొకటి చేయడం; నిజమైన కోరిక మనసులో దాచుకొని వేరొకటి బహిర్గతం చేయడం వగైరా. అసలు ఏమాత్రము నిజంలేని పచ్చిఅబద్ధాల సంగతి సరే సరి. ఒక ఫలితాన్ని ఆశిస్తూ, ఆ ఆలోచనతో గడుసుగా మరేదో పనిచేస్తూండడం — ఈ మేళవింపులు, కలగాపులగపు మాటలు, చేష్టలు — ఈ పరస్పర వైరుధ్యాలన్నిటికీ నీలో నీవే తావు ఇచ్చినవాడవు అవుతావు. ఇదొక రకమైన ఆత్మవంచన; పచ్చిమోసం చూచేవాళ్లకు, బాహాటంగా పైకి అగుపిస్తూనే ఉంటుంది. దాచుకుందామన్నా దాగే వ్యవహారాలు కావు ఇవి.

కొన్ని మోసాలు, వంచనలు చాలా సున్నితంగా ఉంటాయి. బహిర్గతం కావు. కొంచెం కష్టపడితేనేగాని తెలియవు. నీలోని రాగద్వేషాలు, సహజంగా నీ అవగాహనను నిర్దేశిస్తాయి. నీ బుద్ధి వాటికి లోబడి ప్రవర్తిస్తుంది. నీ ఇష్టాయిష్టాలకు అనుగుణంగానే వ్యక్తుల పట్ల, విషయాల పట్ల అనురక్తి, విరక్తులు నీకు తెలియకుండానే నీలో ఏర్ప డుతాయి. అలాటప్పుడు నీలో చిత్తశుద్ధి ఘోరంగా లోపించినట్లే కదా! అంటే నీకు తెలియకుండానే నిన్ను నీవు వంచించుకుంటావు. కలుషితమైన నీ మనస్సు ఈ వంచనాపూరిత వ్యవహారాలతో కుమ్మక్కు అవుతుంది. వ్యక్తి స్థాయిని బట్టి, ఇంద్రియాల ప్రవర్తన బట్టి మోసాలు, వంచనలు రకరకాలుగా మారుతూ ఉంటాయి. స్వార్థము, కామన — ఇవే వంచనలకు మూలం. అహంకారము, దానిలోంచి పుట్టిన వికారాలు, కోర్కెలు, వాటి వైకల్యాలు — వీటి నుంచే వంచనలు, మోసాలు ఉద్భవిస్తాయి.

నిజం చెప్పాలంటే, వ్యక్తి అహంకారపూరితుడై ఉన్నంత కాలం తానెంత గింజుకున్నా చిత్తశుద్ధి సాధించడం తన వశం కాదు. అహాన్ని తప్పనిసరిగా అధిగ మించాలి. దివ్యచిత్తానికి తన్ను తాను పరిపూర్ణంగా అర్పణ కావించుకోవాలి. ఇందులో దాపరికాలకు, బేరసారాలకు బేరీజులకు ఏమాత్రం అవకాశం ఉండకూడదు. అంతవరకు పరిపూర్ణంగా చిత్తశుద్ధి సాధించడం అసాధ్యమే!

అలాగని చిత్తశుద్ధి సాధించే ప్రయత్నం విరమించుకోమని కాదు దీని తాత్పర్యం. "సరే! ముందు ఈ 'అహం' నా నుంచి తొలగిపోనీ! తర్వాత ఆలోచిద్దాం!" అని తెలివితక్కువగా అనుకోకూడదు. నిర్ణయాలు తలక్రిందులు చేయకూడదు. చిత్తశుద్ధి సాధన ఇతోధికంగా పురోగమిస్తూనే ఉండాలి. ప్రయత్నం స్వచ్ఛంగా ఉండాలి. అహం అంతర్ధానం కావటానికి చిత్తశుద్ధి ప్రాతిపదిక కావాలి. ప్రయత్నం ఎప్పుడూ మానకూడదు. పరిశుద్ధమైన దివ్యసాధనకు చిత్తశుద్ధి మాధ్యమం; బాట; లక్ష్యము. చిత్తశుద్ధి వినా పొరపాట్లు అనివార్యం. ఆ పొరపాట్లు నీకూ, ఇతరులకూ కూడ హాని కలుగచేస్తాయి. ఇక నిరంతరమూ ఆ చేసిన పొరపాట్లు సరిదిద్దుకుంటూ పోతూండటం తోనే సరిపోతుంది. ఇక మరి సాధనకు సమయం ఎక్కడి నుంచి వస్తుంది?

అదీ గాక చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉండటంలో అపరిమితమైన ఆనందం ఉంది. చిత్తశుద్ధితో చేసే ప్రతి కార్యాన్ని అంటిపెట్టుకొని తగిన పురస్కారం ఎప్పుడూ ఉండనే ఉంటుంది. జీవుడు నిష్కళంకుడై, ఉన్నతుడై తేలికగా పైపైకి ఎదుగుతూ ఉన్నట్లు భావిస్తాడు. అమితమైన స్వేచ్ఛను అనుభవిస్తాడు. లేశమాత్రమైనా అసత్యమును కూడా సహించ లేనివాడు అవుతాడు. ఉజ్వలంగా భాసిస్తాడు.

చిత్తశుద్ధే వ్యక్తికి భద్రత, రక్షణ; మార్గదర్శి; చివరికది రూపాంతరీకరణ శక్తి కూడాను. ఇన్ని మాట లెందుకు? దివ్యజీవన సౌధము లోనికి అడుగిడగలిగే పసిడి వాకిలి చిత్తశుద్ధి!

*

ఇది సఫలీకృతం అవటానికి కావల్సినది చైతన్యంలో సమూలమైన పరివర్తన. అతిమానస శక్తులతో జీవితం సన్నిహితమై మమేకము కాగలిగేటంతగా మార్పు రావాలి. ఇది చాలా నిరంతరాయంగా తప్పనిసరిగా కొనసాగుతూనే ఉండాలి. అప్పుడే జీవునికి అంతర్గత ముక్తి, స్వేచ్ఛ సిద్ధిస్తాయి. ప్రతి క్షణము ఈ దివ్యకార్యక్రమములోనే నిమగ్నమై ఉండాలి. బ్రతుకు అంతా, శరీరభాగాలలో ప్రతి అణువు కూడా అతిమానస దివ్యశక్తులతో సమైక్యమై ఉండాలి. తర్వాత రాబోయే పరిణామాల సంగతి ఆలోచించ వలసిన అవసరము రానే రాదు. విశ్వబాహుళ్యశక్తులు, వాటి అభివ్యక్తీకరణలు — వీటి లీలావిశేషాలతో ప్రమేయం పెట్టుకునే అవసరమే జీవునికి కలుగదు. కావలసినదల్లా ఒక్కటే! దివ్య ఆనంద, సత్య, శక్తి, కాంతులతో విడని నిరంతర బంధం, అనుబంధం.

మరోమాటు అంటున్నాను విడని బంధం. ఆ దివ్య సత్య, శక్తి, కాంతుల వలన కలిగే అనిర్వచనీయమైన దివ్యానందం.

అదీ చితశుద్ధి అంటే! మిగిలిన వ్యవహారాలన్నీ అనుకరణలు. ఎవరికి వారు తమ కోసం తాము ఆడుకునే నాటకం. చిత్తశుద్ధి లేనప్పుడు మరి ప్రతీ చర్య నాటకమే కాక, మరే మౌతుంది?

*

శ్రీఅరవిందుల మాటలలో:

సూక్ష్మ ప్రక్రియలు అనగా బహిః గోచరములు కానివి. మానసికంగా ఆచరణ యోగ్యమైన ఆంతరంగిక ప్రక్రియలు, విధానాలు. హృదయంలో దృష్టి కేంద్రీకరణము, ఆత్మసమర్పణ, చిత్తశుద్ధి — ఈ అంతరంగసాధనాల ద్వారానే చైతన్యంలో మార్పు తీసుకొని రావటం సుసాధ్యం. అంతరంగ పరిశుద్ధతకు, పరివర్తనకు బాహ్యప్రవర్తన కూడా సహకరించే విధంగా ఉండాలి. కాని బాహ్యప్రవర్తనలో ఎంత మార్పు వచ్చినా అంతశ్శుద్ధి, చిత్తనైర్మల్యము లేకపోతే అది నిష్ప్రయోజనమే అవుతుంది. ఫలితం దక్కదు. అంతర్వ్యాపారమంతా కూడా పరిశుద్ధ చిత్తప్రవృత్తితో కనుక సాగిస్తే బహిర్వ్యాపారం కూడా పరివర్తన చెంది తగిన రీతిలో సహకరిస్తుంది, అనుకూలిస్తుంది. సంస్కరణ మరింత వేగిరమౌతుంది. హృదయం నైర్మల్యానికి చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉండటం అత్యంత ఆవశ్యక లక్షణం. ఆత్మవంచన పనికిరాదు. దైవము దగ్గర, గురువు దగ్గర దాపరికాలు ఉండకూడదు. ఋజువర్తనము కావాలి. సత్యసంధత, ముక్కుకు సూటిగా పోయే చిత్తస్థైర్యము ఉండాలి. ఈ ప్రధాన లక్షణాలు లేకుండా చిత్తశుద్ధి సాధ్యపడదు.

*

చిత్తశుద్ధి అంటే ఋజువర్తనము ఒక్కటే కాదు. అంతకంటె కూడా ఇంకా ఉన్నతమైనది — విశదంగా చెప్పాలంటే — త్రికరణశుద్ధి. నీ మనసు, భావము, మాట నీ దృఢ చిత్తవృత్తికి అధీనమై ఉండి తదనుగుణంగా ప్రవర్తిస్తూ ఉండాలి. సాధకుడు పూర్తిగా దైవానికి అధీనుడై దైవోపకరణంగా మారి దైవత్వంలో మమేకమై ఉన్ననాడు నీ జీవాత్మ దివ్యపరమాత్మకు అధీనమై ఉంటుంది. దివ్యత్వమే ధ్యేయమై తన ఆకాంక్ష దివ్య ఆకాంక్షగా పరిఢవిల్లి, ఫలితంగా దివ్యప్రేరణ మినహా మరి యే ఇతర ప్రేరణలు, ఆలోచనలు దరిచేరవు.

జీవునిలోని అంగాంగము కూడా మహోన్నత దివ్య ఆకాంక్షకు వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తించేందుకు నిరాకరించమే చిత్తశుద్ధి యొక్క పరమ లక్షణము.

*

దివ్యసత్యమునే ఆకాంక్షించడం, దివ్యమాతకు నిన్ను నీవు పరిపూర్ణంగా సమర్పణ కావించుకోవడం, వ్యక్తిగత కోర్కెలు, వ్యామోహాలు దరికి చేరనీయక దివ్య ఆకాంక్ష ఒక్కటే కలిగి, నిరహంకారంగా జీవిత కార్యకలాపాలన్నిటినీ దైవార్పణం కావించి చేసే ప్రతి పనీ కూడా దైవ నివేదనంగా అర్పించుకుంటూ ఉండటం — ఈ దివ్యలక్షణాలు నీ చిత్తశుద్ధిని నిరూపిస్తాయి. ఇవే నీకు దివ్యజీవన సోపానాలు.

*

అస్తిత్వపు సమస్త భాగాలలో నిరపేక్ష కేంద్రీయ చిత్తశుద్ధి, తక్కిన సమస్తాన్నీ వదిలించుకోవడానికి తప్పనిసరి. అంటే, పరమ సత్యం పైన, మరిదేని పైనా గాక, పరమ సత్యము పైననే పట్టుపట్టాలి.

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వరులు

# విశ్వాసము

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు:
సత్యము ఇంతవరకు ఆవిష్కారము కాకపోయినా, సిద్ధి ఇంతవరకు కలుగకపోయినా, మానవచైతన్యంలో అవి ప్రతిబింబిస్తూనే వుంటాయి. తత్ఫలితమే విశ్వాసము.

*

ఆంగ్లములో 'ఫెయిత్' అనే మాట  మనము 'శ్రద్ధ' అనే మాటకి సమీపార్థంలో వాడుతున్నప్పటికి దానికి సరిసమానం కాదు. నిజానికి అది పరమాత్మ మన మీదకు ప్రసరించే వెలుగు. అతిమానసభూమిక మన మీదికి, మన నిమ్నప్రకృతి మీదికి ప్రసరించే సందేశము. నిమ్నభూమిక నుండి బయటపడి తనను తాను అధిగమించి ఉన్నత భూమికలకు అధిరోహించుటయే దాని ఉద్దేశము. ఈ సందేశాన్ని, ఈ ప్రభావాన్ని గ్రహించి ప్రభావితులయ్యేదెవరు? నీ మనస్సు కాదు. హృదయము కాదు. ప్రాణికము కాదు. సత్యము నెరిగి తన కర్తవ్యమును భవిష్యత్తును తెలిసిన నీ అంతరాత్మ.

రామకృష్ణ పరమహంసను గ్రుడ్డినమ్మకము మంచిదేనా అని ఎవరో అడిగేరు. అసలైన నమ్మకమంటే అదే. తార్కికజ్ఞానము వలన గాని రుజువులు ద్వారా గాని నిరూపించబడిన దాన్ని విశ్వాసము అనరు. అది మరియొక విషయము.

*

“దేవుడు నిజముగానే ఉన్నాడు. ఆయనను వెతికి కనిపెట్టటమే అభిలషణీయము; జీవితంలో దీనికి సరిసమానమయిన వస్తువుగాని ఇంతకంటె గొప్పవస్తువుగాని ఇంకొకటి లేదు” అనే విశ్వాసమే మన యోగానికి ప్రాతిపదిక. ఎవరికైతే అటువంటి నమ్మకముంటుందో వారు ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి పెట్టిపుట్టారన్న మాట. అయితే అట్టివాని బాహ్యస్వరూపము ఇందుకు వ్యతిరేకంగా వుండవచ్చు. అతని ప్రకృతి తీవ్రంగా నిరోధించి మొర్రో మొర్రో అని విలపించవచ్చు. దీర్ఘకాలం తన్నుకోవచ్చు. ఎన్ని వైపరీత్యములు సంభవించినప్పటికి అతనికి ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో విజయం తథ్యం.

*

మనిషి ఎంత అజ్ఞాని అయినప్పటికి, అర్భకుడు అయినప్పటికి, పొరపాట్లు చేసినప్పటికి, దుష్టశక్తులు ఎదిరించినప్పటికి, పరాజయమే కలుగుతుందని తోచినప్పటికి, “ఇట్టి పరిస్థితులన్నిటి ద్వారా దేవుడు నన్ను తన మార్గంలోనే నడిపిస్తున్నాడు” అనే గట్టి విశ్వాసముండి తీరాలి. ఆ మనిషి ఏం జరిగినా సరే చెక్కుచెదరడు. నిరుత్సాహపడడు. అతనిలో సమత్వము రాణిస్తుంది. ఏం జరిగినా, ఎట్టి విపత్తు సంభవించినా, ఇవన్నియు మార్గములో అనుభవమయ్యే మామూలు విషయములే కదా అని అనుకుంటాడు. సమతభావము స్థిరపడిన తర్వాత విశ్వాసము మరింత గాఢమై అతిమానసచైతన్య శక్తులను గ్రహించి క్రియాశీలము గావించగలడు. ప్రస్తుత వ్యవహారమును, పరిమితులను అతిక్రమించి విశ్వాతీత దైవము యొక్క నిర్దేశములను పాలించగలడు.

వైశ్వాన్విత దైవము యొక్క శక్తి స్థానిక పరిస్థితుల వలన పరిమితమై ఉంటుంది. విశ్వాతీత దైవమును అందుకున్నప్పుడు ఆ పరిమితులను దాటిపోవచ్చును.

*

శ్రీమాత ఉవాచ:

మానవమాత్రులలో సంపూర్ణ విశ్వాసము సహజముగా భాసించదు. అది భగవంతుని కృపాకటాక్షముల వలన మాత్రమే సాధ్యము. అప్పుడు నీ అంతరంగంలో ఒక

ద్వారము తెరుచుకుంటుంది. అక్కడి నుంచి నువ్వు పరమసత్యమును దర్శించి స్పర్శించగలుగుతావు.

అజ్ఞానాంధకారంలో మునిగివున్న మానవుని పరిస్థితి ఘోరాతి ఘోరము. అట్టి పరిస్థితిలో విశ్వాసము ఎక్కణ్ణుంచి వస్తుంది? అది దైవసాన్నిధ్యము వలననే సాధ్యమవుతుంది. దానిని చీకటిశక్తులతో పోరాడి నిన్ను గెలిపించేందుకై అరుదెంచిన దివ్యశక్తిగా గుర్తించాలి.

*

అసలు విశ్వాసమంటే ఏమిటి? నీలో దైవమున్నాడు అనే గట్టి నమ్మకము నీకున్నప్పుడు ఆ దైవం నీకు కనపడాలి కదా? నమ్మకము నీకున్నప్పుడు ఆ దైవము నీకు కనపడాలి కదా! అనగా విశ్వాసము కేవలం మనసులోనే కాకుండా మనిషినంతా ఆవహించి ఉద్దీపింపజేయాలి. కాని అంతటి గాఢమైన విశ్వాసము నూటికి, కోటికి ఏ ఒక్కరిలోనో కాని భాసించదు ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్క దానిలో నమ్మకముంటుంది. నీలో దైవసాన్ని ధ్యమున్నదని గట్టి నమ్మకమున్నట్లయితే ఆ విషయము తక్షణం నీ అనుభవంలోనికి రావాలి కదా. ఇది నీకు స్పష్టంగా అర్థమయిందని తలుస్తాను. నీకు నమ్మకమున్నది కాని అనుభూతి లేదు అనగా నీ నమ్మకంలో రంధ్రాలున్నాయన్న మాట. అంతే కదా మరి. ఎప్పుడైతే నువ్వు నమ్మిన విషయాన్ని ప్రత్యక్షపరచలేవో అప్పుడు దానికి కారణాలేమిటో అన్వేషించాలి. 'ఔరా! నా విశ్వాసమెంత బూటకమైనది. నన్ను నేను మోసపర్చుకుంటున్నానన్న మాట' అని నీ ఆత్మను శోధించటం మొదలుపెట్టు. నీ లోపల ఎన్నెన్ని దోషములు దాగి ఉన్నయ్యో ఎన్నెన్ని చిన్న చిన్న కోరికలు నక్కి ఉన్నయ్యో గమనించు. బాహాటంగా కాకుండా ఎక్కడో లోలోపల ఒక చిన్న కోరిక దాగి వుంటుంది. నీకు తెలియకుండానే నిన్నాడిస్తుంది. "ఇటు చూడు నువ్వు చాల గొప్పవాడివి. నన్ను తృప్తిపరిచావంటే ఈ అధికారం పెరిగి గొప్పవాడివవుతావు" అంటుంది.

*

"నేను సంపూర్ణంగా భగవంతుడున్నాడని విశ్వసిస్తున్నా, కనపడడేమి?" అని ఎంత మొరపెట్టుకున్నా కానరాకపోడానికి కారణం విశ్వాసలోపమే.

దీనికి మూడే కారణాలు — మొదటిది దైవశక్తి మీద సంపూర్ణ విశ్వాసం లేకపోవటం.

రెండోది దైవత్వపు మంచితనము మీద. మూడవది నీపై భగవంతుడు ఉంచిన నమ్మకం మీద నమ్మకం లేకపోవడం:

"నేను దైవాన్ని సంపూర్ణంగా విశ్వసిస్తాను. నాకు, నా చుట్టుప్రక్కల జనాలకు, యావత్ప్రపంచానికి, సహాయం చేస్తున్నాడు కదా! ఇదంతా దైవసంకల్పం చేతనే జరుగుతున్నది" అంటూ తమ తర్కం ప్రయోగించి నమ్ముతారు. కాని ప్రపంచంలో, చుట్టుప్రక్కల జరుగుతున్న ఘోరమైన, భయంకరమైన పరిస్థితులను గమనించి, "అసలు దేవుడే ఉంటే ఇలా ఎందుకు జరుగుతుంది? లేదా దేవుడు ఉన్నా అతడు మహాక్రూరుడు, రాక్షసుడై ఉండాలి. లేకపోతే, ఈ రక్తపాతం, అన్యాయాలు ఎలా జరుగుతాయి" అనేది వారి వాదనలో మొదటి అంశం.

"నేను దైవమున్నాడని నమ్మేను — కాని నాకు కనిపిస్తున్న ఈ ప్రపంచంలో ఎక్కడ చూచినా కష్టాలే కనబడుతున్నాయి. ముఖ్యంగా నేను ఏం సుఖపడుతున్నాను. నా పొరుగువారే నా కంటే నయం. నేను భగవంతుణ్ణి నమ్ముకున్నానే. మరి నన్ను ఎందుకు కష్టపెడుతున్నట్లు? దైవం కృపాసాగరం, సర్వసమర్థుడు, మంచికి మారుపేరు అంటారే! అయినా నా బ్రతుకు యిలా నాశమైపోతున్నదేమి? నా కెందుకు మంచి చెయ్యడు? నిజంగా దేవుడు శక్తిహీనుడు", అని వాపోయే లక్షణం — రెండవ కారణం.

ఇక మూడవది — అతివినయం అనుకుని, తమను తామే నిందించుకొనేవారు. "నేను భగవంతుని నమ్మేను. కాని భగవంతుడే నన్ను నమ్మలేదు. నేను చేతకాని వాడినని, అతనికి ఎందుకూ పనికిరానివాడినని నన్ను విడిచిపెట్టేశాడు — కనుక ఇంతటితో దైవం కోసం పెనుగులాట వదిలేసుకోడం ఉత్తమం" ఇదీ వరస —

కనుక దేవుని కృపాకటాక్షముల యందు సంపూర్ణ విశ్వాసము, అర్పణ, చిత్తశుద్ధి ఉంటేనే కాని దైవనిర్ణయం తెలుసుకొనలేము — ఆ బాటలో నడువలేము.

*

**పసివాని నిష్కల్మషత్వము, అమాయకత్వం, దైవానుగ్రహానికి సాధనాలు:** పసివాని తలపులో, అది జరగదేమో అనే సంకోచం ఉండదు. తన కోరిక నెరవేరుతుందనే నమ్మకం సంపూర్ణంగా ఉంటుంది. దైవానుగ్రహంపై అలాంటి విశ్వాసం ఉండాలి. స్వస్వరూప దర్శనకాంక్ష, లేదా భగవద్దర్శనం పొందాలనే తీవ్రమైన తపన లేక

ఆకాంక్ష ప్రధాన విషయం — కాని ఊగిసలాడే మనస్తత్వం, ప్రవృత్తులు ఆ ఆకాంక్షను పడతోస్తాయి....

పసివారికి, ఏదీ అసంభవం అని తోచదు. వారి అమాయకత్వమే వారికి శ్రీరామ రక్ష — వెరపు లేదు — ఓటమి లేదు — కోర్కె తీరేవరకు వేచి ఉండటమే వారి సహజలక్షణం — కాని పిల్లల మీద పెద్దల నిరాశ, నిస్పృహలు రుద్దజూస్తేనే ఇబ్బంది.

పిల్లల నమ్మకం ఎంత సునిశ్చితం, దృఢం అయినదో తెలుసుకోడానికి ఒక ఉదాహరణ — పిల్లలకి ఓ చిన్న దెబ్బ తగిలితే, చాలా తేలికగా తీసుకుంటారు. "ఇదేం చేస్తుంది అదే మానిపోతుంది", అని మరి ఆ దెబ్బ గూర్చి పట్టించుకోరు. ఆ విశ్వాసమే ఆ గాయాన్ని మాన్చేస్తుంది! అప్రయత్న, సుస్థిర, సంశయరహితమైన దృఢనమ్మకం వుంటే, అది అన్నింటికన్నా ఉత్తమ, అద్భుత ఫలితాలని చూపిస్తుంది. మనస్సు యొక్క వైరుధ్యాలతో, సంశయాలతో అతడు సమస్తాన్నీ చెడగొట్టుకుంటాడు.

*

ప్రతిదీ చెడు నుండి మరింత దుర్దశకు చేరుతున్నట్లు కన్పిస్తున్నపుడు, మనం విశ్వాసము నిండిన ఒక మహాకార్యాన్ని చేయాలి, దైవకృప మనలను అపజయం పాలుచేయదని తెలుసుకోవాలి.

*

దైవకృపయందు ఒక స్థిర విశ్వాసం కలిగి వుండు.

స్వేచ్ఛానువాదం: రంగనాథ ఆత్రేయ; ఆర్. ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి

# భక్తి లేక కృతజ్ఞత

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనాలు:

* భక్తి అంటే దైవం పట్ల శ్రద్ధ; ఆరాధన, అనంతం కోసం ఆత్మ పొందే వ్యధ
* తనకంటె గొప్పదాన్ని పూజించుట, ఆరాధించుట; తనను దానికి సమర్పించుకొనుట.
* భక్తి యొక్క పరిపక్వత అనగా తాను పూర్తిగా సమర్పించుకొనుటయే.
* భక్తి అనేది మనస్సుతో గుర్తించే విషయము కాదు. అది హృదయ పరిపక్వత, ఆత్మానుభూతి, చైత్యపురుషుడు జాగృతమై ప్రాధాన్యత సంతరించుకున్నప్పుడు కలిగే స్థితే భక్తి.

*ప్రశ్న: భక్తిని పరిశుద్ధము, పరిపూర్ణము గావించుట ఎలా?*

ముందు మనస్సును శాంతింపజేయి. ఆ ప్రశాంత స్థితి లోంచి నిశ్చలంగా ఆత్మ ద్వారములు తెరచి అమ్మని వేడుకో!

మానసిక ఉద్వేగం నిన్ను వేధించకుండా చూసుకో! అమ్మశక్తి వల్ల నీ హృదయ కమలం వికసించే వరకు ఆలా చేస్తూ ఉండు. అలా చేస్తూ ఉండే నీ హృదయంలో భక్తి వికసిస్తుంది.

*

దైవాన్ని ప్రేమ ద్వారా సమీపించాలంటే ఆ ప్రేమ దివ్యమై ఉండి తీరాలి. మొదట మానవ ప్రేమగాను, భక్తిగాను వివిధ రూపాలు సంతరించుకున్నప్పటికి హృదయపు లోతుల్లోను, ఉన్నతోన్నతాల్లోను అది చైతన్యంగా మార్పులు పొందితే అందులోంచి శాశ్వతమైన ప్రేమ పెరుగుతుంది. అదే జరిగిందా — మానవప్రేమ బాహాటంగానే దివ్యప్రేమగా పరివర్తనమౌతుంది.

అయితే ఈ మానవప్రేమను ప్రదీపితం చేసే శక్తులు మాత్రం రకరకాలు. చైత్యప్రేమ అనేది ఒకటుంది. అది అంతరాంతరాల్లోంచి పుట్టుకొస్తుంది. అంతరాత్మ దివ్యానందంతో సంగమించినప్పుడు మాత్రమే అది ఆవిర్భవిస్తుంది దానిని ఒకసారి అనుభూతి చెందామా — అది అలానే ఉండిపోతుంది. దానంతట అది అలా కొన సాగుతూనే ఉంటుంది. బాహ్యమైన సంతృప్తులపై ఆధారపడకుండా దానికదే స్వతంత్రంగా ఉంటుంది. బాహ్యకారణాలకు తల ఒగ్గదు, తగ్గదు. ఒత్తిళ్ళకు, ఒప్పందా లకు లొంగనే లొంగదు. సద్యస్ఫూర్తితో సునాయాసంగా తనను తాను సమర్పించు

కుంటుంది. అపోహలకుగాని, నిరాశకుగాని, కలహాలకుగాని, కోపతాపాలకుగాని అది చెక్కుచెదరదు.

ఎంతసేపూ ఆంతరంగికాలింగనం కోసం నిదానంగా సదా ఒత్తిడి చేస్తూ ఉంటుంది. కాబట్టి అది సరియైన ఉత్తమమైన ప్రేమ, భక్తి. అలా అని మానవుని ప్రాణికం, భౌతికంతో సహా ఇతర భాగాలు దానిని అభివ్యక్తీకరించడంలో ఉపకరణాలుగా ఉపయోగపడవని అనుకోకూడదు. ప్రేమ గురించిగాని, చివరికి దివ్యప్రేమ గురించి గాని పరమార్థం గ్రహించి అనుభూతి చెందడంలో వాటి పాత్ర లేదని భావించకూడదు. దివ్యప్రేమను సంపూర్ణంగా వ్యక్తీకరించడంలో అవి అత్యుత్తమ పరికరాలే! అందులో సందేహం లేదు. అయితే వాటిని మాత్రం తప్పుడు విధంగా కాకుండా సక్రమమైన పద్ధతిలో మనం ఉపయోగించుకోవాలి.

ప్రాణికంలోనే ప్రేమ రెండు రకాలుగా ఉంటుంది. అందులో ఒకటి ఆనంద మయం. అంతేకాదు విశ్వాసమైనది, సమృద్ధమైనదీ, ఔదార్యం గలదీ కూడాను. పైగా బేరసారాలకి అతీతమైనది, విద్వేషరహితమైనదీను. అది అంతరాత్మతో సారూప్యం. తాదాత్మ్యం కలిగి ఉండి, దివ్యప్రేమను వ్యక్తీకరించే సాధనం అవుతుంది. స్వచ్ఛమైన, సక్రమమైన, అనువైన ఏ లౌకిక అనుభూతినీ ఆత్మప్రేమగాని, దివ్య ప్రేమగాని అలక్ష్యం చేయదు. దానిపై అది అసలు ఆధారపడనే పడదు. అసలు సాధనాలు ఏవీ లేకపోయినా — అది క్షీణించదు — ఎదురు తీరగదు. దానిని విని యోగించుకుంటే ఎంతో ప్రేమతో, ఎంతో విశ్వాసంతో ప్రకటితమౌతుంది. కాబట్టి శారీరక సాధనాలను దివ్యప్రేమతోను, భక్తితోను ఉపయోగించుకోవాలి. అంతేగాని మానవ బలహీనతలకు అనుకూలంగా వాటిని మారనీయకూడదు. సక్రమమైన స్ఫూర్తితో చేసినంత సేపు, వాస్తవమైన ప్రయోజనానికి వినియోగించినంత కాలం ఆ సాధనాలు దివ్యత్వాన్ని సంతరించుకోవడానికి, శాంతిని స్వీకరించి అంతరాత్మతో సామీప్యం పొందడానికి ఉపకరిస్తాయి.

*

నిరపేక్షమైన దివ్యప్రేమకు రాధ ఒక చక్కని తార్కాణం. తన ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక భూమిక నుండి లౌకికం వరకు సర్వస్వం దివ్యమయం చేసుకొని స్వీయసమర్పణతో పూర్తిగా మంత్రముగ్ధమైన వ్యక్తి ఆమె. దివ్య ఆనందాన్ని ఆమె తన పార్థివ శరీరంలో కూడ వహించి పదార్థానికి ఆనందాన్ని ఆపాదించగలిగింది.

భక్తితో పాటు నిత్యం ఉండవలసిన మరో అంశం ఉంది. అది కృతజ్ఞతా భావం (విశ్వాసం). అద్భుతమైన కృతజ్ఞతా భావం భగవంతుడు నిజంగా ఉన్నాడనే భావాన్ని కలిగించి ఉదాత్తమైన ఆనందాన్ని నీలో నిలుపుతుంది. ఈ ప్రపంచం యొక్క బాహ్యస్వరూపం ఘోరాతిఘోరంగా ఉండొచ్చు. కాని అది భగవంతుని ఆవాసము. భగవంతుడు ఉన్నాడన్న ఉదాత్త సత్యంతో ప్రతిసారీ ప్రత్యక్షంగానో, పరోక్షంగానో నిన్ను అనుసంధానం చేస్తూ ఉంటుంది. నీ హృదయం ఉదాత్తమైన చిక్కని ఆనందంతో నిండిపోతుంది. అటువంటి విశ్వాసం (కృతజ్ఞతా భావం) అన్నిటి కంటె అతిరుచికరమైనది.

విశ్వాసం ఇంకా ఎన్నెన్నో...! ఏదైతేనేం "ఈ ప్రపంచం వెనకాల దివ్యమైనది ఏదో ఒకటి ఉంది. ఈ ప్రపంచంలో నిజంగానే దేవుడున్నాడు", అనే భావం హఠాత్తుగా నీకు కలుగుతుంది. ఈ రకమైన ఆవేశం చాలా లోతైనది. చాలా తీవ్రమైనది.

విశ్వాసం (కృతజ్ఞత) లేని భక్తి ఖచ్చితంగా అసంపూర్ణమని నేను కనుగొన్నాను. భక్తితో పాటు విశ్వాసం ఉండి తీరాలి.

*

అహంకారాన్ని అంతం చేయడానికి, అంధకారాన్ని తరిమికొట్టడానికి కృతజ్ఞతాభావం వలన రగిలే జ్వాల మన హృదయంలో నిత్యం వేడిగా, మధురంగా, ప్రకాశంగా జ్వలిస్తూ ఉండాలి.

సాధకులను వారి వారి గమ్యం వైపు దగ్గిర దారిని నడిపించే ఆ పరమాత్ముని కృపాసాగరానికే ఈ కృతజ్ఞతా జ్వాల. ఆయన కరుణను తెలుసుకోగలిగి దానికి మనం ఎంత ఎక్కువగా విశ్వాసం చూపితే — గమ్యం చేరుకునే మార్గం అంత చేరువ అవుతుంది.

*

ప్రార్థించడానికో, దేవుని నుండి దేనినో యాచించడానికో కాకుండా తనను తాను సంపూర్ణంగా సమర్పించుకోవడానికి కృతజ్ఞతలు తెలుపుకోవడానికి, ఉదాత్తమైనదానిని కోరుకోడానికి, శరణు పొందడానికి — ఇటువంటి నిజమైన భావంతో చర్చికిగాని, ఆలయానికి గాని వెళ్లేవారు — చాలా తక్కువమంది, అతి తక్కువమంది ఉంటారు — వారిని వేళ్ళపై లెక్కపెట్టవచ్చు.

హృదయలోతులలో ఏకాగ్రతను నిలిపి, నిశ్చలనీరవతను నిలిపి ఉంచి సేవాకర్మలలో, విధేయతలో, బయల్పడు భక్తి అరుపులు, శోకాల, ఎట్టి విధమైన భక్తి కన్నను అత్యధిక శక్తివంతము, అత్యంత యథార్థము, అత్యంత దివ్యము.

అనువాదము: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు

# ధీరత్వము లేక అభీప్స (ఆకాంక్ష)

అమ్మ అమృత వాక్కులు:
పూర్ణతా సిద్ధికి అంగాలున్నాయనీ అందులో ఈ ధైర్యమొకటనీ చెప్పినట్లు గుర్తు... కానీ ఈ ధైర్యమంటే ఆత్మప్రస్థానానురక్తి. ఈ ఆత్మప్రస్థానమొక మహాప్రస్థానం — ప్రయాణం — ఒక సాహసవీర యాత్ర, చైత్యయాత్ర. దీని యందభిలాష, అభిరుచి. ఇదే అభీప్స. అభీప్స అంటే నీకు తెలియకుండా సంపూర్ణంగా నిన్నాక్రమించి నిన్ను లోబరచుకొని నడిపిస్తుంది. ఇక్కడ లెక్కలుండవు. ప్రమాణాలుండవు. వెనకడుగు వేయనీయని ఒక ప్రబల యోగాగ్నికణం. అదొక కరదీపిక. కాగడాగా నిన్నా ఆత్మాధ్వంలో ముందుకు తీసుకొనిపోతుంది. పరమేశ్వర సమ్మేళనమే లక్ష్యముగా గల ఈ చైత్యయాత్రలో అది నీకు మార్గదర్శకమైనది. ఈ ప్రయాణమెక్కడికి? ఈ అడుగు ఎక్కడ పడుతుందన్న చింతన కలుగనీయకుండా సత్యదర్శన పర్యంతం ముందుకు తీసుకొనిపోతుంది. ఎక్కడకు? ఎందుకు? — అన్న ప్రశ్న కలిగిందంటే నీవు ముందుకు సాగిపోలేవన్న మాట. ఉన్నచోటనే ఉంటావు. ఏదో పోతుంది అన్న భయం నుండి ఆ ప్రశ్న లుదయిస్తాయి...

ధీరత్వం లేదా ధైర్యం — విషయాభిలాషల వెంట పరుగెత్తే జీవాత్మ లేదా జీవుడు అధీరుడు. ఏకాగ్రత లేనివాడు. ఆధ్యాత్మానురక్తి లేదా ఆత్మోన్ముఖమైన జీవాత్మ ఏకాగ్రమై బ్రహ్మమే లక్ష్యముగా గలది. ఈ బెదరనితనం పేరు ధీరత్వం. ధీరుడంటే ఆధ్యాత్మ యుద్ధ వీరుడు. ఆంతరయుద్ధ వీరుడు. బాహ్యయుద్ధ వీరుడు. సాధారణ నరుడు రాజు. ఆత్మజయమే లక్ష్యముగా గల వ్యక్తి ఋషి యోగి.ఇదే ఆత్మరతి. దివ్యత్వమే లక్ష్యంగాకల తీవ్రతపన. వెనుతిరగనీయని ఆత్మ ప్రయాణానురక్తి అభీప్స, ధైర్యం.

మనిషిలో అత్యంత అపంశుద్ధాంశం భయం. ఇది అసురశక్తుల ప్రభావంతో మనిషిని ఆశ్రయించి భౌతికవాతావరణంలో దివ్యత్వానికి వైరుధ్యం కల్పిస్తుంది. కనుక యోగాన్వేషణ కలవారు దీనిని దరిచేరనీయ రాదు. తమ శక్తియుక్తులతో — ఓర్పుతో — దాని నీడను కూడా పడనివ్వరాదు. యోగపథంలో ప్రయాణించే వ్యక్తి ఈ క్షుద్ర-అల్ప-బలహీన-జుగుప్సావహమైన భీతిని జయించాలి. అది నీలో నిన్ను ముడుచుకొనిపోయేటట్లు చేస్తుంది. యోగమార్గంలో ప్రయాణించేవానికి కావలసినదేమంటే శ్రద్ధ. ఆత్మార్పణ, వ్యాపారదృష్టి లేకపోవటం. (భగవంతుని అది కావాలనీ — ఇది కావాలనీ అడగడమే వ్యాపారం) రక్షణ రాదేమోనన్న భీతి — ఋజువులు కోరుకోకపోవటం — ఇలాంటి లక్షణాలుండాలి.

నీవేది చేస్తున్నా నీ లక్ష్యం నుండి క్షణం ఏమరుపాటుండరాదు. ఈ మహాప్రస్థానంలో చిన్నవీ — పెద్దవీ అన్న భేదముండదు. ప్రతిదీ సమానమే. నీ లక్ష్యం చేరుకోవటానికి తోడ్పడేదీ కావచ్చు. జాగు చేసేదీ కావచ్చు. అన్నం తినే ముందు కొన్ని క్షణాలైనా నీ లక్ష్యశుద్ధి — సిద్ధిపై మనస్సును కేంద్రీకరిస్తూ — నీవు తినే అన్నంలో ప్రతి మెతుకూ నీ లక్ష్యానికి కావలసిన శక్తినీ — శ్రద్ధనూ — ఓర్పునూ — ప్రయత్న స్థిరత్వాన్నీ కల్గించాలని ప్రార్థించు. ఆ అన్నం నీకు ప్రయాణంలో కావలసిన ఓర్పునూ — ఓపికనూ కల్గించాలని కోరుకో, ప్రార్థించు. నిద్రించే ముందు అలాగే కొన్ని క్షణాలు నీ ఆత్మాభిరతి రూపమైన అభీప్సపై మనస్సును లగ్నం చేసి ధ్యానించు. నీ అలసిన నరాలకు శక్తి రావాలని, నీ మెదుడుకు శాంతి లభించాలని — నీవు మేల్కొన్నాక నీలో కొత్త జవసత్త్వాలను కలిగేటట్లుగా ధ్యానించు. తిరిగి నీ మహాప్రస్థానం తేజోవంతం కావాలని కోరుకొంటూ ధ్యానించు.

ఒక పని చేసే ముందు అలాగే నీ సంకల్పం మీద మనస్సును లగ్నం చేయి. ఆ ధ్యానబలం నీ మార్గాన్ని సుగమం చేయాలని, నిర్విఘ్నంగా సాగాలనీ సంకల్పించి ధ్యానించు.

నీవు సంభాషించే ముందు — నోటి నుండి మాటలు రాలే ముందు — ఆ శబ్దాలపై ఏకాగ్రంగా మనస్సును నిలుపు. ఏవి అవసరమో వాటిని పెదాల నుండి రాలనివ్వు. నీ మహాప్రస్థానానికి ఉపయోగపడే మాటలే రాలనివ్వు. శబ్దప్రసరణపై బుద్ధి జాగృతం కావాలి. గుర్తుంచుకో.

ఒక్క మాటలో — నీ లక్ష్యాన్ని విస్మరించవద్దు. సత్యాన్వేషణ ఒక మహా

కాంతివిహంగముగా నీ కనుల ముందు ఎగరాలి. నీవు చేయబోయే ప్రతి పనిలో అదే కదలాలి. నీ సర్వచేష్టలను దాని రెక్కలే కప్పాలి.

*

ఈ సంవేదన ఒక మహోత్కంఠ, వాడియైన బాణంలా దూసుకొనిపోవాలి. సునిశ్చిత అవగాహనను సంకల్పించు. జాగృత వివేకంతో సత్యంలో లీనమైపో. ఔను. ఆ ఉత్కంఠతో నీవిది చేయాలి. నీ సత్యసంకల్పం — ఉత్కంఠ — సంవేదన అలా – అలా – పైకి పైపైకి ఎగిరిపోవాలి. త్రివిక్రమునిలా పెరగాలి. క్షణక్షణ ప్రవర్ధమానం కావాలి. అలా పెరిగి పెరిగి ఆ లక్ష్యాన్ని — ఏం చెప్పాలబ్బా – ఆ! అక్కడొక ఆవరణ (మూత [1]) ఇనుపద్వారంలాగా అడ్డుగా వస్తుంది. అది నిన్ను లోపలకు రానివ్వదు. అప్పుడు నీ వనుకోవచ్చు — "ఈ ఉత్కంఠ వల్ల ఏమి ఒరిగింది? దీని వల్ల ఏమి ప్రయోజనం? ఈ ద్వార భేదన మెలాగ? — కుదరదే" అని.

కానీ నీకు తెలుసా? రాతిపై పడ్డ నీటిబొట్టు సంగతి — ఒక చిన్న చప్పుడుతో చెదిరిపోతుంది కానీ అది ఆ రాతిని పైనుండి క్రిందిదాగా ఉలిలాగా దొలిచివేస్తుంది. నీ ఉత్కంఠ ఆలాంటి నీటిబొట్టు. క్రిందపడటానికి బదులుగా పైకి చిమ్ముతుంది. కనుక ఆ కొంచెం పైకి చిమ్మటం వల్ల అది తాడిస్తుంది, కొడుతుంది, లక్ష్యాన్ని ఛేదిస్తుంది — ఒకనాటికి కాకపోయినా మరోనాటికైనా ఆ తొలచిన రంధ్రం నుండి ఒక్కసారిగా పైకుబుకుతుంది. ఆ మూతను ఛేదిస్తుంది. కన్పించిన మహాకాంతిలో

---

*[1] మూత (ఆవరణ) విషయం ఈశావాస్యం లోది.*

*హిరణ్మయేన పాత్రేణ సత్యస్యాపి హితం ముఖం*

*తత్ త్వం పూషన్న పావృణ సత్య ధర్మాయ దృష్టయే(15)*

*సత్యముఖాన్ని ఒక కాంతిమంతమైన బంగారు మూత మూసింది. నీవు దానిని తొలగించు. ఓయీ! పోషకుడా! ఆ సత్యధర్మ దర్శనం చేస్తావు.*

*పూషన్న కర్షే! యమ సూర్య ప్రాజాపత్య వ్యూహరశ్మాన్ సమూహ*

*తే జాయత్ తే రూపం కళ్యాణ తమం తత్తే పశ్యామి*

*యాసౌ వః సౌ పురుషః సో అహమస్మి (16)*

*పోషకుడా! ప్రధాన ఋషీ! నియమించేవాడా! జ్ఞానసూర్యుడా1 సకల జీవులకు తండ్రీ! చెదరిన నీ కిరణాలను ఏక ముఖంగా చేయి. నీ కళ్యాణ రూపాన్ని చూస్తాను. అక్కడున్న పురుషుడెవరో అతడే నేను.*

ప్రవేశిస్తుంది. అప్పుడంటావు ఓ! నాకు తెలిసిందీ అని. నీ మహాప్రస్థానం ఆ మహోజ్యోతి ర్దర్శనం[1] తో శుభాంతమౌతుంది.

కనుక అన్వేషణకు కావలసింది చెదరని ధైర్యం. దృఢసంకల్పం. భగవత్సమాగ మోత్కంఠ. అది ఊర్ధ్వగామి. అంతేకాని అక్కడని ఇక్కడని వ్యర్థంగా సంచరించదు. వ్యర్థమైన వానిని కోరుకోదు.

ధైర్యమంటే, ఏ రూపంలోనూ, భయం లేకపోవటమే.

*

సమగ్ర ధైర్యం: ప్రాంతమేదైనా, ప్రమాదం యేదైనా ధోరణిలో మార్పుండదు, అదెప్పుడూ స్థిరంగా, అభయం లభించినట్లుగా వుంటుంది.

*

వెలుగుతున్న ఒక క్రొవ్వు వత్తి మరోదాన్ని వెలిగించగలిగినట్లు ధైర్యమున్నవాళ్ళు, ఇతరులకు ధైర్యమివ్వగలరు.

అనువాదం: ఆచార్య తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

# తితీక్ష లేదా సహనం

అమ్మ అమృత వాక్కులు:

మీరు కష్టాలను ధైర్యంతో ఎదుర్కోకపోతే — పట్టుదలతో ప్రయాణించకపోతే — సమర్థతతో కష్టాలను గుప్పిట బట్టకపోతే — ఎదురుదెబ్బలంటే నీలో లోపాలే కనుక వాటిని పుక్కిటబట్టి చప్పరించకపోతే నీ ప్రయాణం మధ్యలో ఆగిపోకుండా సాగిపోలేవు. ఈ ప్రయాణంలో ఒక మలుపెదురౌతుంది. ఆ మలుపు ఏమంటే నీకు అలవాటైన సాధారణ జీవితం కనుమరుగౌతుందే — అది. అక్కడ నుండి నీవు నీ లక్ష్యం వైపుకు సాగిపోకుంటే గమ్యం చేరుకోలేవు. ఆ మలుపు చాలా ముఖ్యం.

---

[1] *2-3-1958 న అమ్మకు కలిగిన అనుభవంలో ఈ ఇనుపకవాట భేదన విషయం వస్తుంది. అతిమానస దివ్యలోకానికీ — భౌతిక ప్రపంచానికి నడుమ — రెంటినీ వేరు చేసే కవాటమే 'ఈశ' లోని బంగారుమూత. దానిని భేదించాననీ — వెంటనే ఒక దివ్యకాంతి ధారాపాతం లాగా లోకంలోకి కురవటం మొదలైందని తల్లి చెప్పింది.*

*చూ. ఏప్రిల్ 1958 బులెటిన్*

ఎందుకంటే చాలామంది ఆ మలుపులోనే జారిపోతారు కనుక.

దీని భౌతికరూపం పట్టుదల. అదే విషయం పలుమార్లు ప్రారంభించవలసి వస్తుందని నీవు నిర్ణయించుకోకపోతే — చాలామంది నా దగ్గరకు దుఃఖంతో వచ్చి "నేననుకొన్నాను పరి పూర్తయిందని — కాని మరలా మొదటికొచ్చింది." కానీ వారింకా శతాధికంగా ప్రయత్నించాలని — సహస్ర విధాలుగా ప్రయత్నించాలని చెపుతాను. నీవొక అడుగు వేస్తే రెండడగులు వెనక్కు తీసుకోవలసి రావచ్చు. దారిలో విఘ్నాలనేకం కనుక, సమస్య పరిష్కృతమైనది గదా ఇక ఫర్వాలేదులే అని అనుకొంటారు కానీ సమస్య మరలా తెలెత్తుతుంది. వేరే రూపంలో కావచ్చు కానీ రావటం తప్పదు. కనుక నీవు ప్రతిజ్ఞ చేయాలి. ఎన్నిసార్లయినా, ఎదురు తిరుగనివ్వు. అన్నిసార్లు తిరిగి ప్రయత్నిస్తానని. ఇలా చేయకపోతే యోగమార్గ ప్రయాణం దుర్గమం.

ఒక అందమైన అనుభవం కలిగాక జనం "ఆ ఇదే అది!..." అంటారు. అది స్థిర పడుతుంది, క్రమంగా దాని ప్రభావం తగ్గుతుంది., తెర మరుగైపోతుంది. ఏమాత్రం ఆశించనది, అత్యంత సాధారణ స్థాయికి చెందినది, ఏమాత్రం ఆసక్తి కలిగించనిదిగా కన్పించేది, అకస్మాత్తుగా నీ కెదురుపడి, నీ మార్గాని కడ్డుగా నిలుస్తుంది. అప్పుడు "మళ్ళీ మొదట్నించీ అంతా చేసుకొంటూ రావలసి వస్తే, ఈ సాధించిన పురోభివృద్ధి వల్ల ఏం లాభం? మళ్ళీ యెందుకు చేయాలి? కృషి చేసాను, ఫలితం దక్కింది., ఎంతో కొంత సాధించాను, మళ్ళీ యిప్పుడు అసలు నేనేమీ చేయనట్లైపోయింది. నిజంగా నిరుపయోగమైంది" అంటావు. ఎందుకనంటే నీకు సహనం లేదు గనుక.

ప్రధానంగా కావలసినదేమంటే సహనము, పట్టుదల. దీనిని ఎలా వివరించుకోవాలి? అదొక రకమైన ఆంతర హాస్యము. అది శుభకరమైనది. దాని వల్ల నీలో కలిగే అధై ర్యము, దుఃఖము అణగారిపోతాయి. చిరునవ్వుతో కష్టాలను ఎదుర్కొగల స్థైర్యము లభిస్తుంది. ఇంగ్లీషులో దీనిని వ్యక్తీకరించే అందమైన మాట ఒకటి వున్నది. ఛీర్ ఫుల్‌నెస్. అంటే కష్టాలు, దుఃఖాల నన్నింటిని సంతోషంతో ఆస్వాదించడం. ఈ గుణం నీలో అభివృద్ధి పొందితే, నీవు ఈ యుద్ధంలో విజయాన్ని సాధించగలవు. ఎదురయ్యే అనేక దుష్టశక్తులను జయించి వెలుగుబాటలో నడచిపోగలవు.

ఏది ఏమైనా సరే నేను ముందుకు పోతానన్న స్థైర్యం నీలో పెంపొందించుకోవాలి. దుఃఖాన్ని సహించడమనేది ఒక గొప్ప శక్తి. వ్యతిరేకశక్తు లెన్నున్నా ఈ తీతీక్ష లేదా

సహనం నీకు ఊతకోల కావాలి. ఈ ఊతకర్ర సహాయంతో ఈ ప్రయాణంలో ఎన్ని కష్టాలు ఎదురైనా నీవు ఆ పరమసత్య స్థానాన్ని చేరుకోగలవు. ఇంతకంటే మరొక మార్గం లేదు. మరొకడు నీకు సాయపడడు. అదే విజయసాధనం.

సహనం యొక్క మరొక రూపం విశ్వసనీయత. తన నిర్ణయానికే కట్టుబడి వుంటే విశ్వసనీయత — విశ్వాసం కలిగి వుండడం. ఒక నిర్ణయాన్ని తీసుకొన్న పిదప దాని యెడల విశ్వాసంతో వుండాలి. ఇదే సహనం అంటే.

అనువాదం: ఆచార్య తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

అంతరంగంలోనూ, దాన్ని ఆధారంగా చేసుకొని బాహ్యంలోనూ గురువుకు అంటే దైవం వైపు క్రమంగా పురోగమిస్తూండే విధంగా తనను సమర్పించుకొనడం, విశాలార్థంలో సాధన అవుతుంది.

తనను చక్కజేసి దివ్యగమ్యం వైపు నడుపవలెననే ఉద్దేశ్యంతో, తనను దైవహస్తాల కర్పించుకొనుటయను ఏకైక లక్ష్యంతో వ్యక్తి కదలికలన్నింటిలో ఆత్మ-సమీకరణానికి ఉపాయాలు, ధ్యానం, ఏకాగ్రత, కర్మ, సేవ.

మార్గంలో వుండే కఠినతలను, వత్తిడులను తట్టుకొనగలిగేటట్లు సాధకుని స్వభావానికి, అవసరానికి అనుగుణంగా ఆవశ్యకమైన చోట తాను స్వయంగా తన శక్తితో జోక్యం చేసుకొంటూ దివ్యజనని అతనిని నడుపుతుంది. అతనికి సహాయం చేస్తుంది.

*

సమస్త దివ్యప్రేమ, పరమశాంతి, దివ్యజ్ఞానం, దివ్యచేతనయైన ఆమె సహాయం కోసం ఎదురుచూసే ప్రతి ఆకాంక్షికి స్వయంగా ఆమె అందుబాటులో వుంటుంది. దైవకటాక్షం, దైవశక్తి సమస్తాన్నీ చేస్తాయి, కాని అవి సాధకుని పూర్ణాంగీకారంతోనే.

అట్టి పూర్ణాంగీకారాన్ని తెలియజేయడమేలాగో నేర్చుకోవడమే సాధన అంటే.